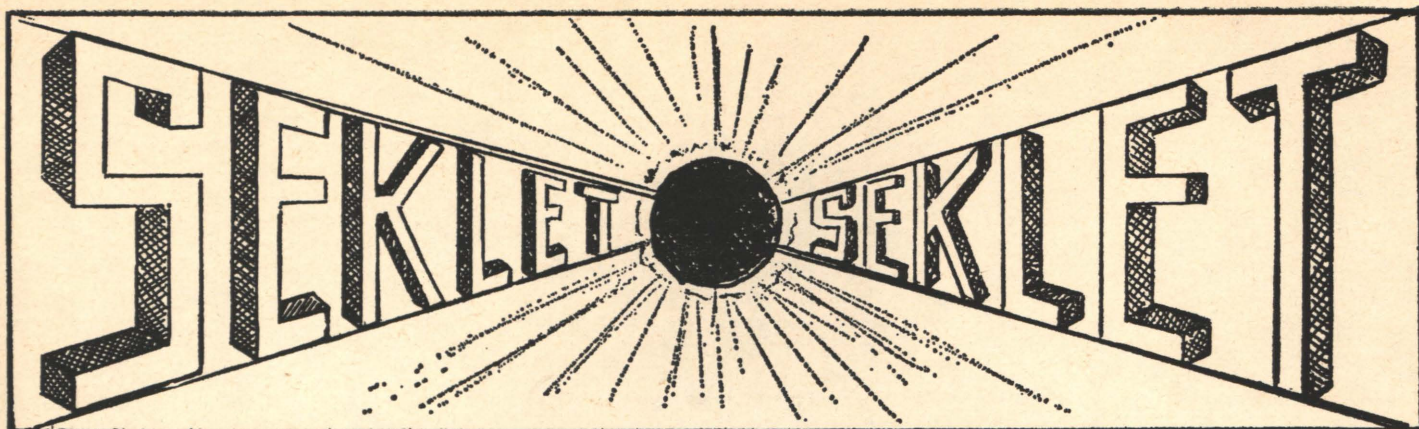




Nr 4 Årgång 16 1969

Lösnummer 2:50 inkl. moms.

Frithiof Hallman:

ODÖDLIGHET

Dr. Konstantin Raudives uppseende- väckande forskningar.

Det var Friedrich Jürgenson från Mölnbo som 1959 bröt isen till en ny och i hög grad fascinerande forskningsgren. Det hela började då han skulle spela in bofinkens sång på sin bandspelare. Vid uppspelning visade sig bandet innehålla läten från vad han då trodde vara en nattfågel. Detta förbryllade Jürgenson varför han gjorde ytterligare bandinspelningar. På dessa hörde han främmande, egendomliga röster som tycktes tala till honom personligen och som enligt hans förmenande inte var av jordiskt eller mänskligt ursprung. Dessa främmande röster döpte han till "röster från rymden".

Fenomenet fängslade Jürgenson till en sådan grad att han med en beundransvärd energi började forska i saken. Han blev så engagerad av dessa forskningar att han nästan försummade sitt egentliga yrke som målare och författare. Bron till den andra världen var slagen med tekniska hjälpmedel. Av en ren slump hade Jürgenson öppnat den magiska dörren till dödens rike. Rösterna som han numera i växande grad förnam, syntes med all tydlighet härstamma från människor han tidigare känt och som nu var döda. Han förstod nu med full klarhet att den döda människans själ verkligen levde vidare som det hävdats i många stora religioner. Han hade sålunda lyckats med någonting som ingen annan människa på denna jord hittills förmått. Han hade fått en personlig, direkt kontakt med de dödas rike.

Med hjälp av bandspelaren som han anslutit till radioapparaten kunde han nu banta röster från hädangångna vänner och släktingar. Han fick in även många andra röster — röster från kända konstnärer, politiker och forskare. Kontakten med den andra världen, som hittills varit en hemlig kunskap för esoterikern och spiritualisten, hade nu med hjälp av 20:de seklets moderna tekniska apparater uppnåtts av en outsider. Detta möjliggör för skeptikern att

själv ta del av de resultat som uppnåtts. De hånfulla skratten åt spiritualistens och esoterikerns påståenden om kontakter med hädangångna tystades nu med den rationalistiske vetenskapsmannens egna materiella redskap. I sin bok "Röster från rymden" förklarade sig Jürgenson beredd att genomföra sina experiment i en vetenskaplig institution under kontroll av specialister. Professorer i fysik vid Stockholms Universitet skulle få ställa egna apparater och band till förfogande, för att därigenom utesluta möjligheten till att Jürgensons material skulle vara "preparerat" i förväg.

Det skulle emellertid falla på en annan forskares lott, även han flyktig till Sverige från Baltikum, att ännu mer ingående och på bredare basis tränga in i detta fantastiska fenomen — dr. Konstantin Raudive. På våren 1965 besökte Jürgenson dr. Raudive i dennes hem i Uppsala. Då Raudive för första gången fick uppleva fenomenet, skrev han till undertecknad: "Träffade Friedrich Jürgenson hos oss. En utomordentligt intressant personlighet. Vi hörde röster av hädangångna själar. Det var uppskakande. Jürgenson uppenbarar en ny livsdimension för oss." Vid detta tillfälle etablerade Jürgenson kontakt med Raudives nyligen bortgångne privatsekreterare, Margarete Petrautzki. Detta uppskakade i hög grad de närvarande.

Som Raudive påpekade hade här en ny livsdimension uppenbarat sig. Jürgenson hade tänt en eld som sedan dess har fortsatt att brinna. Raudive grep sig an det stora mysteriet med all energi och begeistring. Något senare skrev Raudive till undertecknad: "Jürgenson har den stora förtjänsten att som den förste ha uppmärksammat detta fenomen. Nu är det emellertid min sak att närmare utforska och på vetenskaplig basis precisera fenomenet". Under de senaste åren har Raudive med hjälp av omkring 30 specialister lyckats registrera mer än 72.000 röster. Han har publicerat ett omfattande verk på 450 sidor med titeln "Unhörbares wird hörbar" (Det ohörbara blir hörbart).

Boken är utgiven av Der Leuchter, Otto Reichl Verlag, Remagen, Västtyskland.

Själens

Innan vi närmare går in på Raudives forskningsresultat, skall vi i korthet försöka ge en överblick av problematiken som ligger bakom dessa rön. Sedan urminnes tider har problemet materia — ande och materia — själ legat människan varmt om hjärtat. Forskare har i alla tider och i alla länder sökt utröna hemligheten bakom den mänskliga själen och försökt slå en bro från materian till anden — själen. Denna problematik har även bildat grunden till mänsklighetens religioner och, hand i hand därmed, även krigen folken emellan. Då man i forna tider inte kunde bevisa själens existens, kallade de flesta den för någonting obefintligt, fantastiskt, vidskepligt, ja, rentav för humbug. Brukar inte den rena materialisten säga att han bara tror på det han kan se och känna på! Och det är därför han varken kan tro på Gud eller på själen, då det ju är ting man inte kan känna på med sin hand. Själsproblemet avfärdas således som vidskepelser och svart magi, någonting som esoterikerna och metafysikerna få befatta sig med.

Det var emellertid förutbestämt att i vår moderna, av skepticism präglade tid dörren skulle öppnas till själens magiska rike. Sigmund Freuds psykoanalytiska forskningar och de som utfördes av C. G. Ljung på djuppsykologiens område hjälpte mänskligheten att öppna dörren till själen, anden och den s. k. andra världen. Nu visade det sig att människans inboende magiska krafter kunde hjälpa psykiatern att bota psykiska sjukdomar, som man hittills ej kunnat få bukt med. Drömmens värld blev å sin sida en läkande kraft. Hand i hand med den moderna psykologiens utveckling började människan att alltmer genom allsköns parapsykologisk-metafysiska forskningar tränga fram mot själens dolda värld. Den spiritistiska rörelsen spred sig som en löpeld från land

till land och länder som England och USA blev banbrytande på det parapsykiska forskningsområdet. Så småningom grundades i alla större kulturländer parapsykologiska institutioner som sysslade med telepati, klärvoajans, psykometri, hypnos, automatisk skrift, telekinesi, materialisationer, ESP (extra-sensory perception), levitationer, glossololi o. s. v. Den materialistisk-skeptiska människan ville nu med alla medel tränga fram till en lösning även betr. själens gåta. När man nu en gång hade dechiffrerat en del av själens magiska alfabet, vad låg då närmare än frågan om det inte kanske ändå, som de gamla sade, fanns en annan, hinsides värld? — En annan form av tillvaro efter detta liv? Finns det eller finns det inte någon väg att lösa även denna gåta — en nyckel till en annan tillvaro än denna, här på jorden? Nu ville man ha fakta, det räckte ej längre med bara påståenden, axiomer och definitioner. För att finna lösningen på frågan måste man först ställa frågan vad vårt liv är och vad döden betyder. Att båda två är magiska, osynliga faktorer hade man vetat så länge mänskligheten funnits till. Den moderna människan hade genom strålningsforskningen t. o. m. kommit en bit på väg att lösa frågan vad energi är. Materian visade sig vara en osynlig energi, vilken man fann innehålla oanade krafter som var i stånd att spränga hela denna värld i bitar och det var en människa som hade lyckats påvisa dessa ofantliga energier i den döda materian — atomer, elektroner, protoner, neutroner o. s. v. Nu frågade forskarna sig om inte möjligen även den mänskliga kroppen, den materia människan är gjord av, kunde innehålla dylika magiska krafter, makter vi hittills ej kunnat finna vägen till. Och här visade det sig p.g.a. den psykiska forskningen, att det är hemlighetsfulla, s.k. andliga krafter som äger herravälde över materien. Nu kunde en man som sir Oliver J. Lodge komma och säga: Om verkligen en växelverkan äger rum mellan oss och materia, och om de båda är bestående faktorer, finns det ingen gräns för de möjligheter, under vilka en sådan växelverkan kan ske — ingen på förhand bestämbar gräns; vi måste uteslutande låta erfarenheten leda och lära oss... Materian är den oväsentliga och tillfälliga delen; det finns en mera väsentlig och varaktig del, och denna måste fortleva. (Sir Oliver J. Lodges i Raymond eller Livet och döden.)

Dr Konstantin Raudive

Ja, det var den frågan Konstantin Raudive nu skulle ge sig i kast med i Uppsala, efter kontakten med Friedrich Jürgenson. Raudive ägde stora förutsättningar för sina forskningar; han var mångsidigt akademiskt bildad, en klart och nyktert tänkande hjärna, som p.g.a. sina studier i England även hade råkat bli bekant med en berömd parapsykologisk forskare, G. N. M. Thyrell och med en mystiker Miguel de Unamuno, Salamanca. Han är även i hög grad tekniskt sinnad och behärskar dessutom de stora kulturspråken. Den som läst Raudives djupsinniga analys av vår tids stora väsentliga problem "Der Chaomensch und seine Überwindung" (Kaosmänniskan och hennes övervinnande), en bok som publicerats i två upplagor i Tyskland och där rönt mycket stor uppmärksamhet (i Sverige verkar den vara helt okänd), vet hur mångsidiga hans intressen varit och med vilket speciellt intresse han sedan sina unga år studerat såväl filosofi som de stora religiösa frågorna. Det visade sig så små

ningom hur viktigt det var för honom att äga en så mångsidig bildning, inte minst den språkliga, då han gav sin in på sina forskningar. Rösterna han alltmör fick in på sina band visade sig inte bara tala ett, utan ett flertal språk — samtidigt, ofta upp till 7—8 språk i en enda sats.

Till att börja med blev det svårt, mycket svårt, att vänja sig vid de ovanliga ljuden. Raudive visste att Jürgenson, enligt uppgifter i sina två böcker, lyckats få kontakt inte bara med sina närmaste anhöriga och vänner, utan även med personligheter som Boris Sacharow, Chessman och t. o. m. en Adolf Hitler. Han frågade sig nu, om även han kunde komma i förbindelse med människor som dött för många årtionden sedan. Raudives forskarinstinkter hade nu, som han själv säger, vaknat på allvar och han tog med hela sin inneboende energi itu med frågan. Han skaffade sig alla erforderliga apparater och fick alltefter som forskningarna fortskred många trogna medarbetare; bl. a. framstående ljudtekniker, radiotekniker. Fysiker, professorer vid flera europeiska universitet, som nu på allvar började intressera sig för de magiska rösterna som Raudive fått på sina band, slöt sig också till honom och hans stab.

"Rösterna från rymden"

Då Raudive med alla medel velat vara objektiv i sitt arbete, har han hittills låtit inalles 400 personer vara närvarande vid sina upptagningar. Han har velat såvitt möjligt arbeta helt vetenskapligt och undvika alla möjligheter att senare få förebråelser att ej ha låtit andra vara närvarande vid sina experiment. Vi har redan antytt att Raudive hittills har gjort närmare 72 000 inspelningar på sina band. Dessa ligger nu i hans arkiv, tillgängliga för all världens forskning på detta område. Han började sitt arbete med hjälp av mikrofon. Förutom de ord han själv talat och det s.k. vita bruset kunde han ej, trots stora ansträngningar, höra någonting annat de första tre månaderna han höll på med detta arbete. Men så kom dagen då han för första gången kunde förnimma en manlig röst som talade till honom — hans första "röst från rymden", som Jürgenson döpt dessa röster till. Rösten talade till honom på lettiska och sade: På det viset stämmer det...

Men det var fortfarande svårt att tyda dessa röster. Örat var ännu alltför ovan. Det visade sig att det fanns bestämda tonlägen som det mänskliga örat helt enkelt inte kunde registrera — vi kan fortfarande bara klara sju oktaver och sju ljudstyrkegrader. En stor del av det som upptagits på bandet gick således inte alls att avlyssna sedan. Örat måste vänja sig vid de egendomliga ljuden och fenomenen (språkvetenskapligt sett den minsta ljudenheten människan kan skilja från andra ljud). Prof. Atis Teichmanis från Musikhögskolan i Freiburg konstaterade att dessa röster helt enkelt låg på en annan tonhöjd och ljudstyrka än den mänskliga rösten. Trots sitt ovanligt goda hörselsinne hade även han svårt att urskilja dessa främmande röster.

Trots alla svårigheter han mötte ville dr Raudive inte utan vidare ge upp. Månad efter månad fortsatte han med sina upptagningar, fyllande band efter band.

Inspelningen brukade i allmänhet inte pågå mer än 12—15 minuter, då det visade sig att studiet av den gjorda inspelningen i allmänhet brukade ta flera timmar i anspråk.

Förutom arbetet med en mikrofon experimenterade Raudive med en radioapparat, vilken han senare anslöt till bandspelaren. Kombinationen mellan radio och mikrofon visade sig vara den bästa för hans arbete, då rösterna här kan gå in på experimentatorns egna frågor. Här försiggår upptagningarna nästan på samma sätt som med en radioapparat, med det undantaget, att bandspelaren nu förblir inställd på mikrofonen och denna placeras så nära radion som möjligt. Naturligtvis kan det även nu förekomma, att vanliga, "jordiska" röster tränger igenom, men rösterna som Raudive söker kontakt med skiljer sig, som antytts, i hög grad från de jordiska, så att en förväxling knappast längre är möjlig efter någon tids träning med detta arbete. "Rösterna från rymden" talar inte bara i ett helt annat tonläge utan använder även ett språk som brukar vara sammansatt av ett flertal språk. Dessutom kan påpekas, att ett sådant språk som lettiska ju i allmänhet brukar finna en ganska begränsad användning i de europeiska radioprogrammen, så att inspelningar som i vissa fall endast gjorts på lettiska torde kunna anses vara likvärdiga med inspelningar där många språk förekommer samtidigt. För den radiotekniskt intresserade som själv vill ge sig i kast med detta fenomen, kan vi meddela följande data på Raudives apparat M 85: frekvensområde vid 3 3/4/sec. 30—15 000 Hz, erforderlig spänning mikro- och radiointaget: 2,5 mV/2,5 × 10⁻³. Denna uppgift ersätter amplifikationsfaktorn. Raudive äger två stycken mikrofoner: M TD C 19 200 och D 11 C (denna är svagare och icke dynamisk).

Vad säger rösterna?

Raudive har klassificerat de upptagna rösterna efter motiven. Här återges några exempel ur de olika motivkretsarna:

Modern. Släpp fram mor, Kosta! (Kostulit, Kostulit, text på lettgalliska (författarens modersmål).

Tala Kosti, mamucis. (Tala, svenska, resten lettgalliska. Kosti, lillemor).

Konstantin, tava mate. Furchtbare, furchtbare Kräfte mot dej. Turies bei mej! Deine Mutter, dvs. lettiska, tyska och svenska, med betydelsen: Konstantin, din moder. Fruktansvärda, fruktansvärda krafter mot dig. Håll dig till mig. Din moder.

System (Tekla):

Te Tekle. Masa raud (lettiska): Här är Tekla. Din syster gräter.

Privatsekreteraren Margarete Petrautzki (tyska). Dog år 1965 i Uppsala:

Margarete sjuk på dej (svenska).

Te Margarete (lettiska). — Här är Margarete.

Den 10 februari 1966, exakt ett år efter sekreterarens död, kl. 1,45, genomförde Raudive en inspelning som gav ett utomordentligt gott resultat. Inspelningen ägde rum med hjälp av en mikrofon. Experimentatorn ropar: Hallo, hallo, Margarete! Deine Todesstunde war gerade zu diesem Zeitpunkt vor einem Jahr. (Det var just nu din dödstimma för ett år sedan).

En röst hörs:

Nevajag ta darit (lettiska): Man får inte göra så.

Konstantin. Numero eins, vår Konstantin. (Tyska och svenska) — Konstantin nummer ett, vår Konstantin.

Vanligtvis började Raudive en upptagning med att själv säga någonting. Han kunde exempelvis säga: "Hallå, hallå. Här talar X X. Det skulle glädja mig om de osynliga vännerna kunde höra vad jag säger och ville manifesteras sig på detta band." Han kunde även

uppgä namn på hädangångna vänner och bekanta.

Gott helfe meiner Margarete (Gud hjälpe min Margarete).

En röst: Wieso? Auf der Wiese. Du bete für mich, du gläubig. Du Wilde. (Hurså? På ängen. Be du för mig, du tror, du vilde.)

Rösten: Margarete lever. Te Margaret, Konstantin. (svenska, lettiska) Margarete lever. Här är Margaret, Konstantin.

Rösten: Margarete maj (lettiska). Margarete viftar. Konstantin, vi hilfen (svenska, förvanskad tyska). Konstantin, vi hjälper.

Raudive påpekar nu att Margarete är hans viktigaste person "på den andra sidan".

Rösten svarar härpå: Kosta, tala tyst. Man hör. Tack. Petrautzki själv.

Vid ett annat tillfälle, i närvaro av 7 vittnen, frågar Raudive Margarete om hon verkligen existerar och ber henne att meddela sig.

Här anmäler sig, här är Petrautzki. Här är Margarete, svarar rösten därpå.

Anyo på sekreterarens dödsdag och timme, den 10 februari 1967, kl. 0.30, hörs följande inledande röst på mikrofonen: Margarete kan. Kostja, var lugn. Man hör dig, Kostj.

Vid omkoppling till radioapparaten hör man följande röst: Sita badiba. Tala du, Margarete (lettiska, svenska). Det betyder: Denna hunger. Tala du, Margarete.

Vi har här citerat ett antal kontakter med Margarete Petrautzki, då hon visade sig vara en av de mest återkommande rösterna i Raudives inspelningar.

Vi skall nu ännu citera ett kort utdrag ur de andra inspelningarna, som skall återspegla mångsidigheten i dessa meddelanden och personernas mångfald, trots att det vid de flesta inspelningarna alltid var Raudives släktingar och närmaste vänner som stod för lejonparten av materialet.

Dr. Oskar Loorits, en känd estnisk forskare som år 1964 dog i Uppsala och med vilken Raudive ofta haft samtal i parapsykologiska frågor:

Konstantin, här är Loorits.

Loorits skall hjälpa dig.

Den spanske filosofen Miguel de Unamuno, som dog år 1936: Amigo Unamuno. Invincibles, Konstantin. Wir sind (spanska och tyska). — Vänner Unamuno. Du är oövervinnerlig, Konstantin. Vi är.

Fjodor Dostojewski, som dog år 1881: Dostojewski, gulat. (ryska, tyska och lettiska) — Sov, Dostojewski. Käre Kostja, Dostojewski, min amiral.

Friedrich Nietzsche, som dog år 1900: Här är Nietzsche. . . . Här är fasansfullt. Är Nietzsche ett väsen för dig som kan rekommenderas? Ett eteriskt väsen.

William Shakespeare: Här är Shakespeare. Här är William av Oxford. Koste, här är Shakespeare. Vi skall glädja oss åt bron.

Goethe. Natascha, kontakt, här är Goethe. Rilke. Kostj, fortsätt, här är din Rilke.

Sannerligen Descartes. Kostj, Descartes.

Raudive, här är Freud.

I am Winston Churchill.

Stalin. Stalin är här. Frukansvärt varmt. Våldigt bråttom. Vad säger du?

Hallo, kontakt. Stalin damoj (tyska och ryska). — Hallo, kontakt. Stalin, hem.

Av diktatorerna är det Hitler som anmäler sig oftast.

Konstantin, känner du till mig? Hitler.

Raudive, Hitler sover.

Fröken, Hitler är just här.

Det onda är stort. Hitler behöver Kostj.

Sedan följer ett antal röster som talar om Hitler. Det är Hitler-motståndare.

Här är slavar. Jag arbetar tungt.

Kosti, Hitler är ensam. Ta piskan, Hitler är i din makt. Hitler är inget exempel här. Hitler övertar vår radio. Ruskigt.

Garcia Lorca, personlig vän till Raudive: Reparemos hablando. Achtunga — Garcia, danke (spanska och tyska). — Vi stärker oss medan vi talar. Giv akt, tack, Garcia.

Lorca i natt, i natt, Raudive . . .

Detta är naturligtvis bara ett axplock ur de 72.000 upptagna rösterna. Vi har valt ut exempel på röster som härstammar från släkt, vänner, lärare, filosofer, diktare, politiker osv. från olika tidevarv. Namnet Shakespeare torde säga oss att vi här går omkring 400 år tillbaka i tiden, att fenomenet är nästan obegränsat.

En sak som ofta förvånar läsaren av dessa röstcitat är den utpräglade självständigheten i omdömet som förekommer i texterna. Rösterna protesterar mot det som experimentatorn hävdar, men kan likväl instämma i omdömet och verka uppmuntrande. Rösterna ger vid vissa tillfällen experimentatorn råd i rent personliga frågor. Man får ofta intrycket att man faktiskt har någon närvarande i sin närmaste omgivning som ser allt, vet allt. "Det är som om man oavslutligen skulle följa vårt arbete, iakttag våra misstag och fel", säger Raudive. Sådant tänker man ovillkorligen på när man förnimmer röster som: "håll våglängden, bror. Härligt!" Och: "God morgon. Ta ett nytt band, käre Konstantin!"

I vissa fall avråder rösterna experimentatorn från ett eller annat, man tackar, man är medveten om klimatförhållandena som vid den tidpunkten just råder på jorden, om väderleken, om åskan som går osv.

Av allt som här sagts vill man ovillkorligen dra den slutsatsen att de dödas själar lever vidare, håller kontakt med de levande och följer de levandes väg här i det jordiska livet. Om experimentatorn tilltalar en viss person genom sina tekniska apparater, så ger den tilltalade sig till känna, reagerar direkt på ställda frågor och nämner experimentatorn och hans medhjälpare vid namn. De vet alltså vem som är närvarande vid försöken, trots att medhjälparen ofta utbyts i sista ögonblicket och ingen på förhand kan ha vetat detta.

Anti-världen

Det är begripligt att den som läser dessa rader, precis som författaren själv, nu måste ställa sig frågan hur ett sådant fenomen kan tydas. Den amerikanske fysikern dr. Ledermann talar i ett sådant sammanhang om en anti-värld, en antimateria. Han menar att denna anti-värld kan existera vid vår sida, men kan även tränga genom oss, genom vår kroppsliga materia. Han hävdar vidare att denna anti-värld även kan finnas till på astronomiska avstånd från vår planet. Dr. Ledermann sammanfattar: "vi måste bekänna oss till den förvängda spekulatio- nen att denna anti-värld är befolkad av tänkande varelser. Dessa gör sig föreställningar om vår existens, i den för oss positiva världen, alltså tankar som liknar dem vi gör oss om anti-världens varelser".

Döden — ingen ändstation

Raudive måste själv, i bokens sista kapitel, avstå från att besvara frågan varifrån de röstfe- nomen härstammar som han lyckats spela in på sin bandspelare. "En ny parapsykologisk situa-

tion har skapats genom dessa röstfenomen", säger han. "Hur vi skall komma till en lösning med det, beror på vår beredvillighet att studera fenomenet på en bredare basis".

Att besvarandet av frågan om rösternas ursprung blev synnerligen svårt för en djupt religiös människa som Raudive, kan man förstå. Det är väl därför han, som under hela sitt liv grubblat om och kämpat med problemet om den mänskliga själens fortbestånd efter döden, med sådan försiktighet på sista sidan summerar resultatet av sitt stora arbete: "Mot den subjektivt-psykologiska hypotesen står en objektiv relationshypotes. Denna förutsätter vid utforskningen av människan frågan om relationen, vilken som sådan möjliggör människans existens. För att kunna acceptera dessa röstfenomen, måste således människan inse att hon redan här på jorden utgör en del av dessa röstväsen och att hon redan bär möjligheten inom sig att vid dödsförvandlingen kunna anropa sina vänner. Vördnadsvärda naturlagar ligger till grunden för insikten, att dessa röstmanifestationer vittnar om vår psykiska kraft som genom sinnlig förvandling mognar fram till en över- sinnlig existens. Döden är alltså ingen ändstation för vår psykiska existens, utan en övergång till en ny födelse i en existens som strömmar vidare och aldrig kan vara slutgiltig. Forskningsresultaten som här föreligger låter oss anta, att vår själ äger krafter som genom dödsförvandlingen kan hävda sig som någonting högre än det verkliga existerande skeendet här i världen. Genom bevis av dessa röstfe- nomen torde man åter kunna väcka männi- skans sinne för Gud, för det heliga. Fenome- net är av sådan art, att det griper in i det dju- paste av vårt själsliv".

Som vi ser är det här således fråga om ingen- ting mindre än ett försök att besvara frågan om ett tortsatt liv efter människans fysiska död — själens odödlighet. Det är frågan som män- niskan redan i det gamla Egypten, Babylon och Grekland ställde sig.

Sir Oliver J. Lodges forskningar

Nobelpristagaren sir Oliver J. Lodge är känd för sin bok "Raymond — eller livet och döden". Där skildrar han spiritistiska kontakter med sin i första världskriget stupade son. Under hela sitt liv grubblade han över dessa ting och sökte finna ett svar på frågan, hur det kan vara möjligt att en kär, hädangången männi- ska — i detta fall med hjälp av s. k. medier — kan tala till oss från den andra världen. Som en av världens stora fysiker har han teoretiskt sökt lösa gåtan med hjälp av luftvibrationer och etersvängningar som utsänds och mottas av oss. Han har dock inte kunnat komma till en lösning i frågan. Han säger: "Att tankar och känslor på ett så påtagligt sätt kan på- verka den för intryck mottagliga själen, är ett faktum som vi alla har erfarenhet av. Men att tankar och känslor som framställs i materiella former, är i stånd att framkalla så rent psy- kiska effekter, kan helt visst endast förklaras såsom ett uttryck för andens och själens egna potentialiteter och tidigare erfarenheter. Inga emotionella inflytanden kan uttryckas eller be- gripliggöras såsom materia. Material är ett indirekt förbindelsemedel mellan ande och ande. Och det är därför verkligen ingenting förvånande att en direkt telepatisk förbindelse skulle kunna äga rum mellan ande och ande, utan hela denna inskjutna fysiska mekanism. Den faktiskt existerande telepatien är i sig själv något långt mindre gåtfullt än många

andra fakta, som vi genom upprepade erfarenheter blivit vana vid".

Lodge hade under ett långt forskarliv, bemödat sig om att komma till en lösning i frågan hur sådana övernormala meddelanden kan äga rum. Han kom slutligen till insikten att det med åren växande forskningsmaterialet dock en dag torde ge oss ett svar på denna fråga. Fakta kommer att framläggas som på ett påtagligt sätt hjälper till att övertyga den frågande människan i hennes sökande efter nyckeln till den stora gåtan.

Lodge, som i huvudsak arbetade med spiritalistiska försök, kom emellertid till samma slutsats som Raudive. Nämligen att rösterna han förnummit i de flesta fallen var så karaktäristiska för den talandes personlighet, speciella livserfarenheter och minnesbilder, att en förväxling med någon annan var helt utesluten.

Qvarnström

Birger Qvarnström, känd för sina moderna parapsykologiska forskningar, har å sin sida försökt besvara frågan om de mediala budskapens olika uttrycksformer. Han påpekar att telepati (samkänsla på avstånd) innebär "en kommunikation mellan olika individers själssystem, utan de kända sinnesorganens förmedling." Han menar att forskarna betraktade förlöppen i analogi med experimentellt iakttagna företeelser då en sändareperson (agent) tänkes överföra sina förnimmelser eller känslouttryck till en mottagande part (precipienten). Han understryker att det dock existerar en väsentlig skillnad mellan experimentell och spontan telepati. Vid spontan telepati är sändarepersonens tankar i regel inte medvetet koncentrerade på att radiera ett visst meddelande. Mottagaren är inte heller inställd på att uppfånga eller dechiffrera vad som eventuellt kan meddelas honom. Kommunikationen synes ske alldeles omedvetet, vilket inte utesluter att båda parter är aktivt indragna i förloppet.

Björkhem

Slutligen kan i detta sammanhang John Björkhem omnämnas. Han är den hittills mest betydande forskaren i Sverige inom detta gebit, en man som för att kunna tala så vetenskapligt som möjligt, tagit tre olika doktorsgrader. Björkhems verk har funnit stark genklang i synnerhet utanför Sveriges gränser. Han började studera radiovågornas fenomen och deras samband med människans psykiska krafter. Ganska snart insåg han att vår tillvaro inte bara är byggd på av oss fastställda lagar och principer, som i många fall bara visat sig vara sannolikhetsvärden, men ej heller mer än det. I sin bok "Det ockulta problemet" säger han: "Skulle de parapsykiska fenomenen existera och verkligen vara vad de synas vara, är det intet tvivel om att de betyder en slutgiltig upplösning av den världsuppfattning vi vant oss att betrakta som fast och orubblig."

Talande om den automatiska skriftens fenomen, påpekar Björkhem att de budskap som på detta sätt framkommit, i en del fall givits på för medierna okända språk. Detta torde vara en parallell till de genom Raudive inspelade flerspråkiga rösterna.

För att vid materialisationerna vara helt säker på att det inte förekommer något buktaleri, har Björkhem vid sina experiment låtit försökspersonerna hålla vatten i munnen. Och han konstaterar då att vid sådana spiritistiska seanser rösten verkligen fortsatte att tala. Björkhem sammanfattar sina forskningar om röstfe-

Sett, hört och tänkt från Utsiktstornet

Viktor Vallbergs funderingar

Då jag klättrar uppför trappan till utsiktstornet är det inte enbart för att speja, utan det kan mycket väl hända att högra handen glider ner i skrivbordslådan ett slag. Där kan ju till äventyrs ligga något mer eller mindre bortglömt manus, som är avsett att sättas på pränt. Jag får fatt i det här — bland funderingar som blivit nerlagda där — någon gång instuckna i "tornlådan" för att, då utrymmet medger, få komma ut till läsekretsen. Jag läser:

"I kyrkans otypliga begravningsformulär heter det: Av jord är du kommen. Jord skall du åter varda. Jesus Kristus, vår Frälsare, skall uppväcka dig på den yttersta dagen. Denna formel är sammansatt av två ursprungsdelar, dels från 1 Mos. 3:19: "Du är stoft och till stoft skall du åter varda", dels av en andra sammansättningsdel, som ligger längre fram i tiden, nämligen till den fariseiska tron på "köttets uppståndelse." Denna sista tros del kom in i kyrkan, fastän Jesu mening i denna sak tydligt finns uttalad i Joh. 11:25—26 såsom svar på Martas av fariseismen inlärdas fras om "uppståndelse på den yttersta dagen".

På en annan lapp, som jag hittar, står det:

nomenen: "När eller om man en gång kommer till klarhet i dessa ting, kan det visa sig att den parapsykologiska faktorn i själslivet spelar en mycket större roll än man någonsin kunnat tänka sig. Vi är stolta över vårt tänkande och vår logiska förmåga. Men ibland kan man ha ett intryck av att det i geniala människors prestationer, vetenskapsmäns, konstnärers osv., ligger något av vad man kallar parapsykiskt. Det går i varje fall inte in i de vanliga psykologiska systemen och beteckningarna... Om nu de parapsykiska fenomenen skulle kunna bero av en säregen hjärnverksamhet hos somliga medialt utrustade människor, skulle inte ens telekinesi, levitationer, apportioner, materialisationer osv. i den mån de existera behöva te sig så särskilt märkvärdiga. De är allenast ett suveränt utnyttjande av en kraft på gränsen mellan materia och energi."

Friedrich Jürgenson och Konstantin Raudive har lyckats med någonting som alla esoteriker och spiritister hittills drömt om — att med rent vetenskapliga metoder och redskap bevitna existensen av en kontakt mellan två världar. Det som Jürgenson började med i liten skala, fortsatte Raudive med på bred basis, i närvaro och i samarbete med erkända vetenskapsmän, framstående fysiker, ljudtekniker, radiospecialister, läkare, psykologer osv. En bandspelare kan inte hypnotisera eller suggerera någonting. Här föreligger ej heller några hallucinationer, utan fakta registrerade och när som helst avhörbara från den över 72.000 röster omfattande samlingen. Dörren har öppnats till en ny värld, det osynliga kosmos har plötsligt börjat tala till oss. Då man läser Raudives fascinerande verk, är man ovillkorligen hågad att ödmjukt ställa frågan: har människan, vid tröskeln till det tredje årtusendet e.k., lyckats finna nyckeln till odödligheten. Nyckeln som öppnar porten till den andra världen, de s.k. dödas rike, morgonrodnaden till ett nytt tidevarv, en ny kosmos?

"Det har förekommit att då man upptagit gamla gravar, i vilka kroppen redan undergått upplösning, så har man funnit kvicksilverkuler i graven. Då vet man att här har en människa jordats, som i livet varit utsatt för kvicksilverförgiftning. Det kan ha skett därigenom att kvicksilver, såsom på vissa håll varit fallet, använts som en universalmedicin eller att det använts för att förebygga grossess eller det föreligger behandling av syfilis. — Vad skall man väl kunna finna vid undersökning av en grav, där ej likbränning förekommit, om 200 år hos en nutidsmänniska, vilken som helst? Det blir en ganska brokig blandning av DDT, kvicksilver, i främsta rummet samt en hel del andra salter och gifter, som stanna kvar i kroppen och lagra sig i muskler, fettvävnader, hjärnan osv. Fluor somligstades icke att förglömma i den trasiga benstommen".

Operation charming

Det är en kväll i slutet av september. Jag kommer in i hennes rum och finner den späda kroppen försänkt i djup coma. Snabbjakt på läkare, vilken så småningom infinner sig. Det blir ögonblicklig remiss till det stora sjukhuset. Dagen därpå har hon nyss börjat vakna då jag infinner mig. Hon är optimist, tror att hon skall vara hemma igen redan inom något dygn och vill att jag under tiden skall ordna en del angelägenheter åt henne. Det är inte första gången vi gör den här resan. Nu är det allvarigare än förut, så någon hemkomst "om några dagar" ser det inte ut att bli. Nej, den ena dagen efter den andra går. Under tiden växlar hennes hälsotillstånd. Hon börjar bli något otålig — inte minst för allt experimenterandet. Jag, som tillbringar min mesta tid hos henne, det blir ofta bara några timmars sömn under dygnet, måste beundra hennes uthållighet och optimism.

Tiden går. Så småningom börjar hon bli otålig och irriterad. Detta går ut över personalen. En kväll då jag sitter med henne ensam och avskild i ett litet rum talas vi vid. Jag säger då till henne:

— Du, som verkligen har charm, sätt igång och charma hela avdelningen så skall du få se att du kommer att kunna linda dem allesammans om dina fingrar.

Hon lydde rådet. Återigen blev hon, trots sitt lidande, den solstråle som hon var född till. Effekten uteblev inte.

En decemberväll lämnade hon sin av sprutor och stick sargade kropp, satte sig på en solstråle, den sista innan solen gick ner den dagen och försvann till en ljusare sfär. Trött och nerbruten lämnade jag sjukhuset. Men innan dess ville syster tala några ord med mig. Hon sade:

— Förra gången den flickan var här var hon en furia. Vi fasade då vi nu skulle få hit henne igen. Vi anade ju inte att vi fick en ängel.

Jag har under årens lopp tänkt på den här händelsen många gånger. Hur skulle det vara om vi lite mera och litet till mans ginge in för operation charming. Man tycker inte att det skulle behöva kosta på så mycket — men, vilket resultat!

Detta kommer mig att tänka på att jag här-omdagen hörde en definition på begreppet de-

mokrati. Den lät ungefär så här: "Utan du iniet jag". Jag tycker inte att jag behöver dra ut konsekvenserna, men tanken glider över till den på sin tid så uppskattade tecknaren *Oskar Andersson*, som en gång lär ha yttrat: "Alla människor tänker bara på sig själva. Det är bara jag som tänker på mig". Man kunde vilja vända på satsen och säga: "Alla människor tänker bara på mig — det är bara jag som tänker på dem". Underförstått, att alla människor tänker bara på varandra. När kommer vi dit?

Skaffa månjord till trädgården!

Då jag för ett år sedan satt och tittade i V.V:s efterlämnade manus, hittade jag en bit som han kallat "Månens saga". Den kom in i nr 6 f. å. i denna spalt. Självt betecknade han den som en "Science fiction". För några dagar sedan läste jag i *Expressen* under ovanst. rubrik: "För några veckor sedan gjorde vetenskapsmännen i Houston en fantastisk upptäckt.

Månjord är bördigare än mylla från planeten Jorden."

Somliga plantor som planterats i månjord växte betydligt snabbare — i vissa fall tre gånger så snabbt — som motsvarande plantor i torr mylla från Jorden. Somliga växter vid Massas försök växte normalt i månjord. Ännu så länge har man inte kunnat upptäcka några som helst spår av skadeverkningar.

— Oerhört spännande, säger dr William Kemmerer, en av vetenskapsmännen i rymdhögkvarteret. Detta hade vi inte väntat oss.

Det var bara Viktor Vallberg som hade väntat sig det.

Hur skall det gå för den svenska bonden?

har *Svenska Dagbladet* frågat i en artikelserie. Frågan är alldeles onödig. Det kommer att gå så, att man kommer att nödga alla som har ett uns begrepp om jordens skötsel att återvända till moderhanteringen. Detta kommer visserligen inte att ske i morgon. Men den dagen kommer.

Djurfabrikerna

Olof Alexandersson har åter hållit ett föredrag om djurfabrikerna. Tidigare har ju en art. i ämnet varit införd i SEKLET. Efter en tid kom ju en i *Industria*. Den senare blev mycket uppmärksam och åstadkom en del oväsen. Man ville, naturligtvis, att han skulle ta tillbaka det han skrivit. Men där fanns ingenting att pruta på, så sagt fick vara sagt. I det här föredraget hade han ytterligare några synpunkter att komma med. Tyvärr var jag inte i tillfälle att övervara föredraget, men har senare fått ta del av hans manuskript. Läsningen av detta borde kunna göra vem som helst till helvegetarian. Saken är ju, som redan nämnts redan behandlad i SEKLET. Föredraget är alldeles för långt för att ens delvis kunna återupprepas här, vilket ändå kunde vara helt befogat. Allmänheten måste bli införstådd med vad som föresiggår med vår hälsa.

Där jag sitter här uppe i tornet och blickar ut över världen blir jag förskräckt över den likgiltighet som visas inför de händelser som utspelas i världen och, givetvis, inte minst i vårt land. Skall det verkligen vara nödvändigt att *Viktor Vallbergs* och andra framsynta personers förutsägelser om vår framtid måste gå i uppfyllelse? Man måste tro det, då man dag-

ligen läser i tidningar och hör i rapporter om de grymheter som i krigets spår begås mot människor. Man rycker på axlarna då de amerikanska grymheterna av soldater kommer på tal. Nu har ju Nixon tagit hand om saken. Räcker det? Vågar någon leva sig in i den ångest som varje dag måste drabba befolkningen, som är föremål för grymheterna?

Men nu var det ju djurfabrikerna. Tror verkligen folk att de djur som på detta sätt får framleva sitt korta liv skall kunna vara bärare av en nyttig näring för människor? Är det inte en cynism som är förfärande, att man på detta sätt skall behandla *Liv*. Det är ju i verkligheten fråga om att förvandla hö till kött. Ingenting annat!

Nyordning på redaktionen

Omständigheterna har fogat det så, att SEKLET inte kunnat utges i den ordning som är avsedd. Under det nya året får vi försöka andra vägar än hittills för att få fram tidningen. Det är TIDEN, som inte vill räkna till. Jag har tänkt mig en ordning så här:

Under en vecka varannan månad kommer ingen expedition av varor från butiken att äga rum. Ja, jag kommer att gå så långt, att jag inte ens öppnar posten den veckan, utan ägnar mig helt åt tidningens redigering. Den vecka det blir fråga om blir den andra veckan i varje ojämn månad. Datum för avstängningen kommer att meddelas i SEKLET.

Detta kommer icke att beröra butiken. De kunder som kommer dit blir fortfarande rätt så hyggligt bemötta och får handla det de vill ha. De "kundfria" stunderna hoppas jag skall räkna till det arbete som kan utföras där.

Nr 5 av SEKLET hoppas vi hinna få ut innan nyåret. Nr 6 skall följa tätt därpå. Det är möjligt att med nästa nr kommer att följa ett inbetalningskort för inbetalning av pren. avgift för 1970. Trots ytterligare ökade omkostnader anser jag inte att jag kan begära mer än kr 12:— även för kommande år. Jag hoppas till någon del på frivilliga bidrag. I det sammanhanget redovisas att en vän till SEKLET insänt kr 100:— som bidrag. Dessutom har en del småbidrag kommit under året. Varmt tack för de välkomna slantarna.

På återseende — snart!

Ur den stora lyriken . . .

Obekanta

Hon stod vid stätten
med sommarhättan
på ljusbrun nacke, den käcka jätten.
Mot skäggigt gårdsel hon armen stödde,
och friska, fjuniga kinder glödde
av julihetta och ivrig väntan.

Han kom på stråten
bland ris och bråten
med steg som sjöngo, den muntre gossen.
Varm sken hans blick en sekund mot flickan,
men utan ord eller hälsning gick han
bort över åsen och ned mot mossen.

Men flickan slängde
en blick, som trängde
vasst in bland snår, där han var försvunnen.
"Löp gärna innerst i ödemarken,
din dumma pojke! Du har ju varken
en hönas mod eller mål i munnen."

Erik Axel Karlfeldt

I SEKLET för 15 år sedan:

OM KONSTGÖDSLING...

Det finns ett gammalt ordspråk, byggt på erfarenhet, som säger: "Kalken gör rika föräldrar och fattiga barn". Man gav därmed uttryck åt den erfarenheten, att kalken åstadkom rika skördar för en tid, men lämnade efter sig en utsugen och utarmad jord.

Om nu detta är förhållandet vid riklig kalkning, hur blir då inte resultatet om man tillsätter ytterligare ett par tre ämnen för att riktigt sätta fart på grödan. Erfarenheterna talar här sitt tysta men tydliga språk om de nuvarande jordbruksmetodernas rovdrift. I vissa trakter, särskilt i Amerika, har det gått så långt, att jorden blivit totalförödd och aldrig mera kan sättas i stånd.

Det finns liknande exempel även från äldre tider, då man visserligen ej använde konstgödsel, men i stället skördade grödor oupphörligt utan att tillföra jorden någon ersättning i form av naturlig gödsel. Så var t. ex. fallet i de forntida Euftrat- och Tigrisdalarna med deras en gång stora och blomstrande städer.

Sådana metoder utarma jorden och landsbygden.

(Ur artikeln "Växternas näringsbehov" av Viktor Vallberg.

SEKLET nr 2/1954.)

OM FÖRSAKELSE...

För fasta i vidsträckt bemärkelse använder man hellre ett annat uttryck, nämligen *försakelse*. Detta ord har dock ingen vidare hög klang hos oss nutidens människor. Vi älska långt mera den vackra frasen "högre levnadsstandard".

Försakelse kan betyda alldeles motsatsen, t. ex. att man frivilligt sänker sin levnadsstandard. Att man tar risken att bli kallad för "utböling", "osolidarisk" m. m., att bli föraktad för det man inte lever efter "sitt stånd", att bli ansedd för att vara en sån där dötrist och urtråkig människa; som inte super sig full, inte ens halvfull, som vantrivs i rökiga lokaler o. s. v. Det finns dock, som väl är, sådana självständiga, vakna och självbehärskan- de människor — även i våra dagar.

Försakelse för min egen skull, för min nästas skull, för det normala livets skull, det är — eller åtminstone borde vara — det stora lystringsordet för vår tids människa.

Det är bäst att vänja sig i tid, under frihetens dag, för att med beredelse kunna möta den tvångets dag, som utan möjligheter till undanflykt kommer.

(Ur artikeln "Fastan" av Harry Blom.
SEKLET nr 2/1954.)

VINDELÄLVENI

Henrik Nilssons artikel i nr 3 av SEKLET *Var står vänsteroppositionen i Vindelälvfrågan?* har nu utkommit i en vacker 28-sidig broschyr. Den innehåller dessutom tillägg, kommentarer och uttalanden, bl. a. i anslutning till artikeln.

Den kostar kr. 2:— plus moms. Kan erhållas från

LITTERATURFÖRLAGET,
Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Ur en resandes dagbok

Detta är femte avsnittet av den underbart vackra sannsagan "Idas och Viktors dagbok", som påbörjades i nr 6 förra året, och som här presenteras av deras dotter.

Viktor Vallberg hade avslutat sin tjänstgöring som kontraktsadjunkt i Södra Lappmarkens kontrakt. Han var på väg till sin tjänst som kapellpredikant i Risbäck, Dorotea socken. Resan företogs med hästskjuts och med järnväg. Under resan skrev han dagbok till Ida, sin trolovade.

Mars 29, 1905. Jag sitter nu i Lomsele och skriver vid brasans sken, ty något annat lyse finns ej här att tillgå. Sorsén och jag kommo hit kl. 8. Därute falla tunga våta flingor. I dag skildes jag från Idalill. För hur länge? Nu först känner jag, hur lycklig jag varit en tid, nu, när det blivit tomt och ödsligt. Allt är som en dröm. Hur är det möjligt, att jag varit så glad och lycklig? Är det ett minne från det förlorade paradiset, eller är det en förkänsla av ett kommande paradiset?

April 1. Innan jag avreser från Stensele, vill jag nedskriwa några rader i min dagbok såsom ett farväl. Det är snart fem år sedan jag kom hit till Stensele, det var i början på juli 1900. Då snöade det, att det snöar i dag är ju mindre underligt. När jag nu tänker på den tid, som gått, nog har det varit en lång och mödosam tid, full av försakelse. Men all jordisk sorg och smärta har sin tid, liksom all jordisk glädje. Det betyder till slut föga, hur det var på jorden, blott Herren var med. "I all min brist, O, Jesu Krist, Till dig min blick jag vänder, ty den som är dig Jesus när och har dig kär, allt till det bästa länder." (ps 195) Tack Herre, för all hugsvalelse, jag fått av ditt ord, tack för var gång jag fått förkunna det! Förlåt och glöm, o, Gud, all min försummelse och alla mina brister! Har jag också liknat Job mera i hans klagan och otro än i hans tålmod, så har du, o, Herre, varit trofast mot mig som mot Job. Bevara mig, o, Gud, på den nya levnadsväg, som du har fört mig in på! Giv den ett lyckligt slut, såsom du allt hittills vänt allt till det bästa. Amen.

Kl. 1/5 e. m. Nu sitter jag på Bastuträsk gästgivargård. Tre skjutsar Stenselebor följde mig till Barsele. Det var vänligt och snällt av dem. De äro vänliga och åtminstone somliga välvilliga. Och dock, det är något, jag saknar, jag saknar det idella och andliga. Jag är väl ensidig själv — det är väl därför jag blev så ensam, en främling överallt i världen. Och likväl har jag funnit många vänner överallt, vänner till mitt ena jag, som icke är mitt jag. Men förtrogn! Det var få — vänner till mitt egentliga jag. Hur ofta har jag icke fått erfara, vad Gellerstedt säger:

"Här gällde endast yta, blott tal om lätta ting, här gällde det att flyta allt mer och mer omkring. Ve mig, ty grant jag känner, jag håller icke färgen, jag sjunker utan vänner, jag är en sten ur bergen." — Men nu har jag funnit en vän, som förstår mig, en som tror mig, som älskar mig, en vän, som även jag förstått från första stund. Ida, min själ har dig kär. Vore vi blott i fullkomlighetens land, vore ingen skilsmässa som här, ingen klagan och brist.

2 april. Jag är nu ute och reser, fast det är söndag, men jag kan ju tänka på Gud och tala med honom lika väl, då jag sitter på släden som på en gästgivargård. Var med mig och hjälp mig Gud på alla mina vägar!

Kl. 8 e. m. Just nu har jag anlänt till Ekor-

träsk gästgivargård. Jag satt för en stund sedan och betraktade aftonstjärnan och kom ihåg: "Stjärnan nu en hälsning ger från min kära Ida". Det är nu snart fem år sedan jag for förbi Ekorsträsk på väg upp till Lappmarken. Det känns så underligt. Tänk, hur var det då! Jag for till ett okänt land. Alla avrörde mig och ville avskräcka mig från att fara dit — men jag tänkte blott på Herrens ord: "Frukta dig icke, ty jag är med dig, jag har kallat dig vid namn, du är min". Och det har gått igenom. Herren vare tack för allt, både nåd och aga!

Fem år förändra mycket. Tänk, hur det är nu! Nu har jag blivit hemmastadd i Lappmarken, och nu äger jag en vän för livet där. Nu framträder för mig en jämförelse mellan Norden och Södern. Det är en oerhörd skillnad. Men nu har jag vuxit fast häruppe. Hur mycket hellre far jag till Risbäck, där det finns berg och sjöar och skog än ned till slätten, där intet sådant finns eller blott i miniatyr.

Den 3 april. Kl. 7 e. m. Just nu kommer jag från stationen här i Hällnäs. Det var första gången jag varit på en järnvägsstation under nära fem år, och förr gick det väl icke fem månader mellan var gång, jag for med tåget. Så instängd, så fjärran har jag varit och likväl aldrig längtat ut. Nu längtar jag snarare åter till fjälls. Jag längtar dit där Ida är. Hos henne är mitt hem, där du är, där vill jag vara.

På dig, på dig jag tänker,
var tanke till dig går
När morgonsol framblänker
När aftonsol nedgår.

Förutom Gud det finnes
Knappt någon mer för mig,
Och när min Gud jag minnes,
Jag minnes även dig.

Den 4 april. I natt hade jag svårt att sova. Några "Herrar" sutto i rummet bredvid på Hällnäs gästgivaregård drucko och spelade kort. Ankom till Umeå. Fick brev från min kära Ida. Då blev jag så glad. Jag kan icke skildra, hur tråkig jag tycker Umeestan vara och alla städer.

Den 5 april. Det snöar och blåser hela dagen. Jag är alldeles uttröttad av alla bestyr här i Umeå, synnerligast som jag hade svårt att sova i natt, ty alla möbler och hushållsartiklar rusade mot mig i stora falanger. Nu kl. fyra är det mesta undangjort. Sedan får jag väl slå mig till ro och tänka på herdinnan min. Hon har ej ännu fått något av mina brev. I morse då jag somnat in en stund, vaknade jag vid att en liten fågel satt på andra sidan fönsterrutan och slog tre långsamma slag två gånger om. Jag tyckte det lät: "Vakna opp! Vakna opp!" Jag blev nästan litet stött. Sedan satte han sig och hackade så frimodigt och glatt att jag tyckte han hade några hälsningar och kom ihåg en vers:

"Tänk, när till dig tittar in
någon liten sparver:
Aldrig Ida glömmes sin
stackars lille slarver!"

Alla uträttningar i Umeå äro nu fullgjorda. Vad det är roligt att få köpa något annat än kappsäckar och kappsäcksutensilier! Om jag nu rätt kunde tacka Gud för allt!

Den 6 april. I dag har jag rest från Umeå till Helgum. Jag märker allt mer att jag far till ett okänt land och likväl hem. Hela vårt liv på jorden är en resa till ett okänt land, och lik-

Homeopati

Vetenskap och läkekonst

Vi fortsätta här att återgiva en del ur en engelsk broschyr med ovanstående titel (Science and Healing.)

En vidsträckt utsikt för forskning har öppnat sig över radiostrålningens fält; men den medicinska skola, som grundar sig på vivisektion, är så upptagen av dessa experiment, att den tycks inte kunna tänka på något annat.

Man har nu åstadkommit instrument, medelst vilka man kan fotografera växtens blivande form ur fröet. Genom dessa nya upptäckter är det möjligt att återge strålningen från levande celler och levande organismer, ja, genom instrument så känsliga att de t. o. m. återgiva människors tankar. — Förf. avser här i främsta rummet vad som i korthet är redogjort för i nr 5—6 i Seklet 1955, som här närmare utvecklas.

Det är sålunda ådagalagt att strålningen är en fundamental princip i det växtmönster, som döljer sig redan i fröet och som utvecklar sig till en harmonisk organism, liksom i musiken ett klangmönster utbildar sig genom ljudvägarna. Sålunda har allt i skapelsen sin form.

De instrument, som användas vid denna nya form av fotografering, använda sig ej av ljuset utan av reglerad kosmisk energi. Kameran "intonas" först på den våglängd, som t. ex. en växt, en levande varelse eller endast en tanke äger. "När jag skriver detta, så har jag framför mig ett antal radiofotografier, som herr Ogden (en läkare, som använder radiovågor), varit vänlig att låna mig. Dessa äro tillverkade i Delawarr laboratorerna i Oxford och överträffa verkligen allt vad alchemisterna en gång drömde om. Ett exempel är ett fotografi av en äkta kastanjeblomma, som hämtats fram ur dess frö, d. v. s. ur en kastanj, varigenom framgår att den potentiella blomman i själva verket redan finns till, ehuru den ännu inte utbildats i synlig form. Ett annat fotografi visar den förefintliga livskraften hos en kastanj, återgiven genom dess strålkraft och markerad genom skarpt återgivna oregelbundna cirklar."

"Ännu underbarare är emellertid ett fotografi, som visar blomman av Aconitum såsom resultatet från en kamera, som blivit inställd på en flaska med homeopatiska aconitumpiller sålunda visande att varje smådel av aconitum är fylld med strålning av aconitums form."

Liksom kameran kan inställas på de anförda fallen, så kan den också inställas på männi-

väl, om vi tro på Jesus, hem till sköna boningar. Tack för det minnesspråk, du gav mig! "Edert hjärta vare icke oroligt. Tron på Gud och tron på mig. I min Faders hus äro många boningar, om så icke vore, skulle jag hava sagt eder det, jag går bort för att bereda eder rum." Detta ord har på ett särskilt sätt välsignat mig förr en gång i början av maj 1897. Då fick jag det av min bästa vän i Uppsala, när jag for till Dalsland på min första egentliga predikokondition. Jag minns, hur sköna dessa ord blevo för mig, när jag satt på hotellet i Stockholm.

I morgon ämnar jag avsända dessa dagboksblad. Det dröjer väl länge, innan jag får skicka fortsättningen. Hur skall den bli?

Dagmar Vallberg-Jonsson

skors och djurs organism genom en droppe blod för att därigenom erhålla de olika organens tillstånd återgivna på en fotografiplåt.

"Jag har framför mig radiofotografier, som visa sjukdomar i olika organ i människokroppen, återgivna ur bloddroppar från patienter. Dessa fotografier överträffa betydligt med avseende på klarhet sådana genom X-strålar, även om dessa äro tagna direkt av patientens organ: fotografier av reumatiskt hjärta, svulster i duodenum, tuberkulösa lungor, alla tagna från bloddroppar, som med stor tydlighet återgiva de sjuka organens tillstånd. Strålningsinstrument hade förut lokaliserat närvaron av sjukdom eller disharmoni i kroppen."

"För att anföra ett annat exempel: Ett fotografi, tagen från en droppe blod från en ko, som led av någon okänd åkomma, visade att orsaken var en sten och en bit järntråd, som lågo i kons mage (kon befann sig fyrtio eng. mil avlägsen från radiokameran). Då en veterinär avlägsnat dessa föremål, visade kameran att kon var fri från de främmande sakerna." — "Det är numera möjligt att upptäcka en sjukdom på ett mycket tidigt stadium med en hög grad av noggrannhet."

"Forskarna i Delawarrs laboratorium äro av den mening att sådana radiofotografier, som omtalas ovan, snarare återgiva tvillingkroppen, som byggs upp i etern, än den fysiska kroppen, att en av den andra kroppens uppgifter är att bestämma typen av den elektrostatiske formen av de energipartiklar, som bli materialiserade i de biologiska cellerna av vår materiella kropp."

Experiment att radiofotografera tankarna ha också företagits vid Delawarr laboratorier. Exempelvis må anföras ett fotografi, som visar en halvöppnad pennkniv. Vid försöket hade en vetenskapsman tänkt på en halvöppnad pennkniv.

Radioinstrumenten upptäcka också botemedel, vilka utgöras av ämnen, som ha motsvarande våglängder eller andra radioprocesser, t. ex. färgkombinationer, ägnade att återställa denna harmoni.

Homeopati är grundad på principen lika mot lika, men våglängderna från homeopatiska läkemedel kunna likaväl överföras genom radioaktiva instrument som medelst mycket små doser genom munnen av läkemedel. Den radioaktiva strålningen verkar liksom homeopatiska medel inte bara mot en viss sjukdom i ett visst allmäntillstånd. Dessa nämnda instrument ha förmågan att angiva vilka födoämnen som äro passande eller icke (liksom pendeln).

Konsten att bota genom strålning direkt från människan eller genom intuitiv förmåga att finna de rätta läkemedlen i naturen var känd i Kina och andra trakter av Asien sedan uråldriga tider enligt missionärer, varför befolkningen där inte hade något förtroende för västerns medicinkonst. Det finns ett stort antal skrifter om radiestesi i Frankrike (Maison Radiestésie, 16 rue St Roch, Paris, Ier). L'Ecole Internationale de Radiestésie de Nice har endast den 30.000 medlemmar. Det finns andra metoder lika underbara som de radierande instrumenten. Även i Tyskland äro dessa områden allt mer allmänt kända och praktiserade, men i de nordiska länderna äro människorna alltför vetenskapligt — vad skall man säga? — upplåsta för att kunna intressera sig för dylika saker. På grund därav kan man t. o. m. komma fram med kommittéer som föreslå regering och riksdag att förhindra användandet av dem för botandet av sjuka människor.

Vi återkomma med sammandrag ur den engelska broschyren.

Ögondiagnosen

Ögondiagnosen var känd i Indien för hundra släktled sedan. — "Men hur kan det vara möjligt? Den är ju förnekad av vetenskapen! Då måste den väl vara antingen en hypnotisk dröm hos fantasimänniskor, som inbilla sig att se några tecken och förändringar i ögonen, eller också — eller också?" — Nå, vad menar du . . . "eller också?" — "Jag vet inte riktigt vad jag skulle säga." — Kanske jag skall hjälpa dig — eller också är förnekelsen ett av tecknen till, att denna mänsklighet består av en massa själviska individer bundna av sina egoistiska intressen och fördomar, så att de vägra att undersöka även de mest påtagliga saker, när det faller dem in att handla så. — "Ja, det var ungefär så jag tänkte."

Men nu skall jag berätta för dig en historia om en del egna livserfarenheter. Det brukar ibland vara intressant med sådana, åtminstone har jag tyckt det. — "Låt höra!"

För mer än 60 år sen, således alldeles i början av detta sekel, så reste jag omkring i socknar och byar i Södra Lappmarkerna såsom kontraktsadjunkt med ett kontrakt större än Belgiens kungarike. Under en sådan resa kom jag en gång till en by i Sorsele. I det hem, där jag funnit mitt härbärge, hade nyss förut bott en resande, som var så märkvärdig, att han hade sett i ögonen vad folk hade för sjukdomar. — Då hade han nog frågat i granngården hur det var med Er, sade jag. — "Ah nej, visst inte! han kunde se det." — Ordinerade han också några mediciner? frågade jag. — "Jo då, han hade en kappsäck med flaskor, i vilka medicinen fanns." — Det var antagligen samma slags medicin i alla flaskorna, menade jag. — "Nej då, det var det nog inte. Det var bra medicin. De blev bättre."

Några dagar därefter befann jag mig på en gästgivaregård. Där hade den märklige mannen vistats ett par dar förut. Han hade lånat en gryta, slagit vatten i den, satt den över elden i spisen, lagt i några rötter och kokat — antagligen kalmusrot o. dyl., som verkar reglerande på magfunktionerna. Det är ju förmånligt för hela kroppens välbefinnande.

Några dagar senare träffade jag en fosterlandsstiftelsens predikant, som omtalade, att en man, som var så märkvärdig, att han kunde se i ögonen vad sjukdomar människorna hade. Det var någonting mystiskt med det där! Ett par veckor senare befann jag mig i Stensele, gick där till min vän provinsialläkaren Virell och berättade för honom om mannen, som föregav sig att se folks sjukdomar i ögonen. Jag fick då följande upplysning: Det var en gammal läkare i Ungern, som inte kunde fatta hur man skulle använda den nyss uppfunna ögonspegeln. Han trodde att man skulle tolka några tecken i rengågshinnan. Så hade ögondiagnosen uppkommit.

En tid därefter befann jag mig i Asele och vistades där ett par månader. Någon dag kom frågan om ögondiagnosen upp. Jag förklarade saken med en viss vetenskaplig överlägsenhet enligt vad vännen V. lärt mig — "Ah nej, det är inte så", sade den månglärde prosten Johannes Arbman, "jag har undersökt saken. Du skulle läsa Liljequists bok, så får nog andra tankar."

Några dagar därefter förde mig färden åter tillbaka till Stensele. Jag visste, att handlanden Sjöberg dästades ägde Liljequists bok. Jag gick till honom första dag jag hade ledigt, lånade boken, läste en hel dag. Sammanträffade med en man, som fått högra benet amputerat,

samtalade med honom och såg tecknet i ögat. Dagen därpå gick jag upp till V., bad honom läsa L:s bok och undersöka ögondiagnosen. — "L:s bok har jag läst", svarade V., "jag har ett förstoringsglas här, så du kan se efter vilket ben jag har brutit. Jag har sagt, att om någon ögondiagnostiker kan säga det, så skall jag erkänna den." — Jag är ingen ögondiagnostiker, som har läst en bok bara några timmar, svarade jag. Hur det var, så skulle jag titta. Han hade klara blå ögon. Jag såg genast ett märke och sade: På vänstra överarmen syns en skada. V. hajade till en smula, men sade: "Som jag sagt, om någon ögondiagnostiker etc." — Det var en besynnerlig metod, menade jag, du har så mycket folk här var dag. Där kan du ju undersöka själv. Men det hade tydligen varit att äta av förbjuden frukt.

Men så kom jag att fortsätta mina undersökningar utan att tänka på, att jag skulle använda dem i något praktiskt ändamål. — Men efter några år kom jag att köpa ett homeopatiskt husapotek. Var denna låda en Pandoras ask eller var den som Odyssevs säck? Med sjukdomar och elände kom den i alla händelser att röra sig lik den förtrollade asken och storm och vindar släppte den lös lik Odyssevs säck. Därom skrev jag en del i en liten skrift "Huru jag blev lekmanalläkare", som ej längre finns.

Under tiden erbjöd jag förnekarna av ögondiagnosen, att vi skulle företaga en saklig undersökning av densamma. Jag tänkte mig, att det skulle tillgå på ungefär följande sätt. Som vittnen skulle vi söka erhålla sex personer, tre ur lärarkåren, tre ur andra kategorier. Sex eller flera personer skulle undersökas. Dessa skulle delas i två grupper, den ena hälften skulle jag undersöka och de finge själva var och en säga hur det stämde. I den andra gruppen finge var och en ange de sjukdomar och fel de haft. Därpå skulle jag på bild rita ut hur dessa fel gav sig tillkänna i ögat, varefter den läkare, som antagit utmaningen, jämte två eller flera av de närvarande finge se efter hur det stämde.

Det var ingen, som antog utmaningen. Men i storm och kamp blev jag ändå stående. Kaj Munk har skrivit en sång, som jag finner anledning att citera:

Men under himmellåget
skall evig bölge rög og damp;
så sant du tror på något —
så vil der något kamp.
Du, som til kamp mej kalder
for vad jeg tror og bygger på,
giv, til den dag jeg falder
mej skonseløst att slå!

V. Vallberg

PRISLISTA

från

ÖRTAGUBBEN

erhålles gratis på begäran. Den omfattar förutom ett stort sortiment av reformvaror även en avdelning med förteckning över homeopatiska läkemedel samt böcker från förlagsavdelningen.

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Johanna Budwig framstående cancerspecialist efter eget huvud

Ehuru kräftans gåta icke är slutgiltigt löst, har en rad såväl läkare som lekmän fått tag i än den ena, än den andra länken i dess långa orsakskedja och därpå grundat en behandlingsform, som väsentligen skiljt sig från den just nu vanliga. Dessa annorlunda metoder har som regel legat på det fysiologiska planet. Man har genom fasta, råkost, vattenbehandlingar o s v, ofta tillsammans med biologiska läkemedel, dels rensat ut gifter ur kroppen, dels ändrat vävnadsmiljön därhän, att sjukdomsalstrarna icke längre kunnat göra sig gällande. Stundom med klinisk hälsa som påföljd.

Med välvilligt tillmötesgående av förf. till denna art. dr Signe Danielsson har jag saxat den ur Hälsonytt-Vegetarianen nr 9 1969.

Då och då har i dessa kräftbekämpares led funnits högt begåvade läkare och forskare på höjden av sin tids vetande. En av dessa, med. och fil. doktor Johannes Kuhl med sin mjölk-sura kost, avhandlades för några år sedan i denna tidskrift.

En annan är fil. doktor Johanna Budwig i Freudenstadt, som är specialist på fysiologisk kemi och elektronbiologi. Men i synnerhet är hon vår tids största kännare på fetternas område, där hennes upptäckter kommer att bli revolutionerande för medicinen. Hon är själv inte medicinare, men hennes forskargärning har i många år varit förlagd till sjukhus, i nära samarbete med läkare och laboratorier. Hon har genom sina upptäckter klarlagt fetternas centrala roll för vävnadsandningen och kroppens alla övriga funktioner — för liv och hälsa, för sjukdom och död. Det är dessa forskningsrön, som gjort henne till en framstående cancerspecialist efter eget huvud.

För oss svenskar kan det vara av intresse, att hon bland sina närmaste föregångare räknar tre professorer vid Lunds universitet, nämligen Ivar Bang i medicinsk kemi, Ernest Overton i farmakologi och framför allt Torsten Tunberg i fysiologi, vilkas föreläsningar åtskilliga av oss äldre läkare ännu har i tacksamt minne.

Men för att återgå till fetterna. Om dessa vet vi numera litet till mans, att de kan vara mättade, eller också omättade med en eller flera dubbelbindningar samt att de mättade, fasta, djur- och växtfetterna ur hälsosynpunkt ej kan ersätta de kallpressade omättade eller fleromättade, på dubbelbindningar rika oljorna. Detta vetande har vi från doktor Budwig. Vidare lär hon oss, att fetternas kemiska aktivitet är knuten just till dubbelbindningarna. Där emot är de mättade fetterna kemiskt överk-samma och vid anhopning rent av hindersamma för samtliga livsfunktioner med sjukdom som påföljd. Bl a har hon visat, att kräftsvulster är helt i avsaknad av omättade fettsyror men rika på kolesterol samt på industriellt härdade val- och jordnötsoljor, varför hon inträngande varnar för margariner, fiskkonserver, majonä-ser och salladsoljor innehållande dessa fetter. Hon anser dessa och andra industriellt härdade fetter för direkt kräftfälsrande.

De omättade fettsyorna i förening med de

svavelhaltiga aminosyror i äggvitan garanterar däremot det normala förloppet av vävnadsandning, celledning och all körtelverksamhet, även den inresekretoriska. De är kräftfientliga, skulle man kunna säga. Det är på detta förhållande, som doktor Budwig byggt upp sin läkargärning. Såsom fullvärdiga representanter för de fleromättade fettsyorna och de svavelhaltiga aminosyror har hon valt kallpressad linolja och skummjölkskvark, varför hennes "olje-äggviteterapi" också blivit betecknad som en "kvark-linoljeterapi".

Med denna kvark-linolja, inbyggd i en råkostrik, delvis mjölksur fullvärdeskost, får hon gång på gång bevitna, hurusom svårt kräft-sjuka människor återvänder till hälsa och kraft.

Doktor Kuhl, med sina liknande goda resultat, lade å sin sida huvudvikten vid mjölk-syrekomsten men tillrådde samtidigt sina sjuka att förtära rikligt med kvark och kallpressade oljor.

Trots dessa beröringspunkter lägger alltså en av dem tyngdpunkten på fettomsättningen, den andre på mjölksyreomsättningen. De har — för att tala med doktor Kuhl — "fått tag i var sin länk av kräftans långa orsakskedja" som utgångspunkt för behandlingen.

Men — där är ett men, som de bägge med skärpa framhåller. Om Kuhlpatienten slarvar med sin mjölk-sura fullvärdeskost eller Budwigpatienten med sin kvark-linoljekost, så kommer sjukdomen igen. Härav kan vi sluta oss till, att det sjukdomsalstrande "något" finns kvar i hela sin livaktighet. Dessa behandlingsformer kan alltså blott och bart beröva det dess grogrund, för den tid man håller sig till ifrågasvarande kost. Detta förhållande anser jag starkt tala för, att kräftan skulle vara en virus-sjukdom.

Doktor Budwig har skrivit en del böcker och småhäften både om kostens utformning och dess vetenskapliga underlag, vilket senare har en ofantligt mycket större räckvidd än hennes oljeäggviteterapi, ja, hennes forskning har t o m fört henne in på de kosmiska krafternas område, men cancer och de därav drabbade släpper hon aldrig ur sikte.

I sin bok, "Kräfte ett kostproblem", sätter hon kräftans uppkomst i samband med de konstgjorda näringsfetterna, vilka vid sin tillverkning får helt andra egenskaper än de använda råvarorna. Dessa "pseudofetter" förlamar eller snedvrider kroppens vitala funktio-

ner och minskar dess naturliga motståndskraft. Vidare säger hon, att konserveringsmedel är gifter, därför att de hindrar vävnadsandningen och därigenom bidrar till uppkomsten av kräfte. Hon behandlar också andra kroniska sjukdomar som har med fettomsättningen att göra — men vilka har inte det?

Hennes recept för hälsans återvinnande och bibehållande är: Ersätt de härdade fetterna med naturliga och se opp med konserveringsmedlen. Våra margarinfabriker är redan på väg i rätt riktning, och man får hoppas, att det snart skall vara dem möjligt att taga steget fullt ut. Hälsokostaffärerna tillhandahåller redan ett par margarinsorter, som är helt omättade. För friska tillåter dr Budwig också osaltat smör, om det är fritt från konserveringsmedel och färg-ämnen. Men som högaktivt, elektronrikt, fleromättat fett står linoljan i särklass, och till den återkommer hon ständigt.

I oktober 1968 bevistade jag ett av hennes periodiskt återkommande "symposier" för läkare och lekmannaläkare. Båda lägren var internationellt representerade och sänjan och det ömsesidiga utbytet goda. Det var en stor upplevelse att få taga del av hennes inspirerande undervisning och att få se hennes patienter.

Själv har jag daglig nytta av hennes lärdomar. I den vanliga wearlandkosten, redan tidigare utökad med mjölkur kost enligt dr Kuhl, har jag numera också byggt in linfröolja genom att i frukostens sura mjölk vispa i en matsked därav. Ytterligare en gång på dagen får patienten en matsked linfröolja, väl uppvispad i en tekopp lättfil. Denna kost har visat sig vara en ypperlig grundval för behandlingen i övrigt. Bl a är den mycket välgörande vid hjärt- och kärlåkommor.

Givetvis ter sig dr Budwigs sjukkost helt annorlunda, men också hon är laktovegetarian. Hon använder mycket frukt och bär i form av safter, som man kan köpa där nere för rimliga priser. Även nötter och färsk frukt ingår i dieten. På råkosten med dess andningsferment lägges stor vikt och dagligen serveras surkålssaft. Till de lagade grönsaksrätterna sätter hon gärna en klick dienan (ett omättat Edenmargarin), men först när de är färdiga. Maten är väl smaksatt med örtkryddor, utmärkt god och tycks kunna varieras i det oändliga. Gryn förekommer dagligen samt från och till ärter, bönor och linser. Hon använder ingen mjölk, vare sig söt eller sur, men väl skummjölkskvark och ost. Kvarken gives endast i samband med linolja i beredning efter dr Budwigs särskilda recept, och dessa "krämer" och "majonnäser" har en mångskiftande användning åtminstone vid två av dagens tre måltider. Öckså linfrö, fullkornbröd, honung och örtteer ingår i dieten.

När patientens tillstånd det medger, tillämpar hon gärna en inledande saftfasta på en eller annan dag. I vissa fall får patienten också oljelavemang den första tiden.

Naturligtvis är maten inte allt. Även frisk luft, vila, ljus, väl avpassad motion o s v tar hon till hjälp, och vid behov söker hon råda i privata förhållanden och själsliga problem.

Vi fick ju bara se små glimtar av hennes omfattande praktik, men för att med framgång behandla så svårt sjuka måste hon inte bara äga sakkunskap utan också en stor intuition. Hon styr och ställer med fast hand. Ingen kan misstaga sig på hennes goda vilja att hjälpa.

Doktor Budwigs lära om fetterna kommer en dag att genomsyra hela vårt medicinska tänkande och handlande.

Spiritualismen

Redaktör Blom har bett mig att skriva några förklaringar till spiritualismen. Den är egentligen alltför mångsidig och alltför svårtolkad på vissa områden för att kunna behandlas i ett kort utlåtande. Som utgångspunkt för bedömningen kan man indela dess syften och arbete på två punkter, den ena är att söka övertyga mänskligheten om den enskilda människans överlevande efter kroppens död. I denna uppgift hålls föredrag och sprides skrifter och tidningar. En tysk vetenskapsman, som studerat detta område uppskattar böcker på området till mer än 60.000.

Om denna del av dess verksamhet kan väl ej mer behöva sägas. Den har där en uppgift gent emot förnekelse och lärar om att själen dör tillika med kroppen och skall framdeles om kanske några tusen år återfå liv (både kropp och själ.)

Spiritualismens andra verksamhet är att genom medier ge avlidna tillfälle att lämna meddelanden till här kvarvarande att de leva o. s. v. Detta sker genom sceanser. Vad förekommer vid dessa och hur skall man kunna tolka och förstå dem? De vanligaste sceanserna ge tre olika typer, dels predikningar eller föredrag genom personer i trans, där det uppgives, att det är någon känd eller icke känd person, som talar genom mediet. Hur detta tillgår är ju ej möjligt att kunna kontrollera, alldenstund vi äro på den här sidan och den andra, om det verkligen är någon, på den andra sidan av förkläten. Härvid kan förekomma tal som betydligt övergår mediets förmåga i vanligt tillstånd, det ena talet av mer olika typ än det andra. Är det mediets eget undermedvetande, som har denna förmåga eller är det i samband med någon här i världen eller någon i den andra världen? Jag tror att alla tre formerna kunna förekomma. — Den andra typen är klärvoajans. Mediet ser t. ex. en persons sjukdom eller dess andliga bekymmer och förordnar behandling, o. s. v. Ibland ser mediet någon bortgången anhörig, som har något att säga, ofta endast en hälsning och välönskan eller ett bevis för att den lever, ofta med angivande om sitt tillstånd, stundom att han eller hon har att genomgå provningar, oftare dock att de skall övergå till ett annat lyckligare tillstånd, då de ej mer komma att meddela sig. Meddelanden sker därför sällan någon längre tid efter dödsfallet.

Av vilken art meddelandena äro beror väsentligen på mediet. Ett kristet medium släpper ej fram lögnaktiga och dåliga budskap (de flesta medier äro religiösa personer). Det lär även finnas lågt stående personer som äro medier. Då blir det lögnaktiga och falska meddelanden (dock inte alltid). Sådana medier bör undvikas. — Det fanns för några år sedan här i Stockholm en kristen person, söndags-skollärare i en statskyrka och predikant. Jag bevistade flera sceanser med honom. Allt var ädelt och sant, bibliskt kristet, understundom det mest underbara och andliga jag varit med om.

I bibeln förekommer många spiritualistiska fenomen men Paulus säger om "tungomålsta-landet", att han ville hellre tala fem ord med förnuftet än tiotusen med tungor. När otron och förnekelsen är svår, behövs dock särskilda starka bevis och kallelser. Tungomålsta-landet, som jag också hört, är dock mycket primitivt emot verkligt mediala tal eller predikningar.

Spiritualismen kan missbrukas, kan ej ersätta kristna gudstjänster, bör ej överdrivas,

Krig, örlig och Pestilentia

Dessa tre ord finner man under gamla tider ofta sammanställda. De betraktades ömsom såsom oundvikliga ödesmakter över människan och ömsom såsom gissel, som Gud sände över de ondskefulla, avfälliga människorna.

Under våra forskande tider har uppfattningen av dessa gissel väsentligen förändrats. Man började så småningom reflektera över företeelserna, om man inte ändå själv kunde vara åtminstone delvis orsak till plågorna. I så fall kunde det ju tänkas, att man också hade möjligheter att övervinna dem. Hur skulle detta kunna ske?

Krigen borde alltså kunna avskaffas genom internationella överenskommelser och genom internationell avvärpning. Så upprättades skiljedomstolen i Haag. Men det visade sig, att människosläktets styresmän och ledare inte voro tillräckligt intelligenta och moraliskt högtstående för att på den vägen kunna åstadkomma den efterlängtdade världsfreden. Och när inte ens de ledande, toppmännen, ägde de nödvändiga egenskaperna — hur skulle då massorna, som ju utvalde dessa, kunna utveckla den stora intelligens och moral, som här krävs? Alltså satsar man med krigshotet som förut i allt förskräckligare former. Och man kan mycket väl säga, liksom i forna tider, att kriget är en gudsdom. Vill inte människosläktet följa Guds lagar av rättfärdighet och kärlek, då komma följderna såsom gudsdomar. Då kommer kriget till lands och till vatten (krig och örlig).

Men pestilentian är väl något som ligger utom människans görande och låtande? Den kan man väl betrakta som ett skeende som inte beror av människoåtgärder? Så såg man på farsoterna i gamla tider, d. v. s. ännu för tre à fyra släktled sedan. Men även här började man så småningom med kritisk granskning och forskning. Läkare och andra upplysta människor, som började att undersöka orsakerna till farsoterna, kommo allt mer till övertygelsen att även här var den mänskliga faktorn i hög grad den avgörande. Liv i orenhet, trångboddhet, lättja, last, svält voro faktorer, som lågo därbakom. Man tyckte sig också finna, att personer som haft någon form av en farsot var befriad från återfall i denna. Och så kom man på upptäckten att om man i mild form påförde en människa en viss sjukdom, så var hon för en tid "immuniserad", d. v. s. omottaglig för den. Här har det varit en skarp motsättning såväl inom som utom läkarekåren: Somliga ha t. o. m. ansett, att denna immunisering var detsamma som att "driva ut Satan med belsebub", d. v. s. söka förhindra ett ont genom att påföra ett lika stort eller ännu värre ont. Det kunde också genom omfattande forskning av bl. a. schweizaren prof. A. Vogt påvisas, att tron på immuniteten till stor del var en synvilla. Immuniteten varade endast en kort tid och även denna korta tid var osäker. Dithän har också den nutida vetenskapen alltmör kommit, som man kan se därav, att så snart en epidemi hotar, så tillskriver man inte föregående vaccinering något bestående tillförlitligt skydd, inte ens under ett halvt år.

Till följd av sanitära förbättringar och bätt-

men ej heller anses, som om det vore onda andars verk. Somliga tycks tro, att det är bara onda andar, som omge oss.

V. Vallberg

re sociala förhållanden har emellertid pestilentiorna förlorat mycket av sin forna farlighet. Man har i stället fått andra typer av sjukdomar. Vi må nämna tvenne:

Tuberkulos och Kräfta

Tuberkulosen har alltmör kunnat besegras, framför allt därigenom att den numera i regel upptäcktes i tid, varvid de smittoförande avskiljas och smittorisken på olika sätt förminskas. Däremot kvarstår kräftan, cancer, som en obesegrad makt och som en ännu tämligen outforskad sjukdom. Den befinner sig i ständigt tilltagande.

Det största forskningsföretag inom medicinen som människorna företagit sig, torde väl vara försöken att utforska orsakerna till cancern, dess förebyggande och eventuella botande. Milliarder på miljarder anslås eller insamlas eller doneras till dessa ändamål. Men trots alla dessa oerhörda satsningar, trots miljontals offrade försöksdjur under årtiondes forskning har läkarvetenskapen knappast kommit ett steg närmare cancergåtans lösning. Man har t. ex. ej kunnat utröna, huruvida det är en bakteriesjukdom eller icke, men man försöker dock med vacciner. Skulle dessa mot förmodan ge positivt resultat, så har man förstås att vänta allmän vaccinering. Något medel mot den blodförsämning, som åtföljer kräftan, lär man dock inte på den vägen kunna åstadkomma.

Nyligen har meddelats en plan på en internationell forskningscentral, kostnadsberäknad till i första hand en milliard dollar, med tusen anställda experter, och med en tillgång på en halv million försöksdjur! Vi närmar oss en farligt kritisk punkt. Kommer kanske kräftan att bli det ofrånkomliga slutet på i praktiskt taget varje människas liv?

V. Vallberg

HOMEOPATISKT HUSAPOTEK för endast 65:—

Det frågas ibland efter ett homeopatiskt husapotek. ÖRTAGUBBEN har sammanställt ett sådant. Detta kan tillfredsställa rätt höga anspråk på allsidighet. Det innehåller 22 av erfaren homeopat (V. Vallberg) utvalda medel. Avsikten är, att ett medel skall finnas tillhands vid hastigt påkommande ohälsa, tills läkare hinner anlitas. En liten skrift som beskriver medlens verkan och vilka medel som kan komma ifråga i det aktuella fallet medföljer gratis.

Medlen äro utvalda av Åsersunds Tekniska Fabriks erkänt pålitliga tillverkningar. Vid köp av vårt Homeopatiskt Husapotek blir vinsten i det närmaste 20 %. Det omfattar 22 olika medel i fl. om 10 och 20 ml.

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm
Tel. 08/31 04 63

Astrologi

I förra nr av SEKLET behandlade vi under rubriken *Kosmo-biologi* den banbrytande österrikiske astrologen Hans Sterneders deschiffering av zodiaken och sysslade i detta sammanhang i korthet med Vädurens tecken. I detta nr skola vi fortsätta med att behandla Oxens tecken, d v s perioden från den 21 april till den 21 maj.

Oxens tecken

Medan Väduren, enligt Sterneder, symboliserar naturens uppvaknande efter vintersömnen och solen den 21 mars inträder i vårsolståndet i zodiaken, kännetecknar Oxen växandets princip, styrkan och inträdet i materien. Romarna brukade, som bekant, kalla pengarna för pecus, varav vi härlett termen pekuniärt, som ursprungligen betydde boskap. Nu har växten, som under Väduren skjutit fram ur myllan, under tiden fått resa sig ur mörkret mot allt och det nya livet, blomstrande i hela sin prakt. Detta växande i naturen går emellertid parallellt med växandet hos såväl djur som människor. Vi konstaterade i den förra artikeln att den första sjuårsperioden i en människas liv (av tolv sådana, som därmed fixerar ett människoliv till tolv zodiaktecken om sju års tid vardera, alltså till 84 år) kännetecknades av livsviljan, livskraften, hävdandet av den lilla människans personlighet gentemot hela hennes omvärld, där egot, jaget, regerade, således den stora egocentriciteten. Vi såg att denna lilla människa är impulsiv, bestämd och behärskade i hög grad hela sin omgivning.

Det kroppsliga växandet hos såväl växt, djur och människa äger som bekant rum med hjälp av alla möjliga kemiska, fysiska och biologiska medel, alltså materia. Den unga människan kan under denna sin nya sjuårsperiod, som faller under Oxens zodiaktecken aldrig få nog med mat och dryck, aptiten är oändlig och verkar nästan vara ostillbar. Vi har redan konstaterat att det hos djuren föreligger en parallell till människans sjuårsperioder, medan hos växten 1 månad motsvarar 7 människoår, så att växten inom loppet av 12 månader har avslutat sitt kretslopp, för att därpå dö och födas på nytt igen. Här upplever vi således en typisk reinkarnation.

Oxens tecken utgörs av en sluten ring med uppåtvänd halvbåge. Här måste vi åter vända oss till Sterneder för att förstå vad som menas med ett sådant tecken, då vi ej längre har tillgång till några handskrifter i astrologi från forna dagar. De äldsta som föreligger är relativt unga och härstammar från de babylonska Sargonidernas tid, d v s. år 721 f. Kr. Sterneder, som givit oss en nästan genialiskt anmodande lösning till zodiaktecknen, säger att ringen i Oxens signum signifierar det nya väsendet som kommit till genom sin födsel i Vädurens tecken. Oxen karaktäriserar således helheten, enheten, den nya varelsen, växten, eller det nyfödda djuret och -människan. Men halvbågen ovanpå ringen då? Denna halvbåge är enl. Sterneder ingenting annat än symbolen, kärlet, för uppbyggandet av födan. Här har du min skål, verkar den nya varelsen säga, nu vill jag ha mat! Den nya varelsen är, med andra ord, en omätlig och ständigt öppen mun. Växandet i Oxens tecken är således ingenting annat än ett ständigt intagande av ny föda. Den antika människan å sin sida kännetecknade växandet genom månen, så att halvbågen på ringen inte skulle

vara någonting annat än själva månen. Alla vet vi ju att månen anses i hög grad påverka all växtlighet. Det var därför antikens människor brukade förlägga sådden till tilltagande måne, emedan det då ansågs växa snabbare.

Men hos den unga människan vid en ålder av sju till fjorton år kommer även det andliga växandet till. Denna tid anses ju vara den väsentligaste för att prägla en människas liv. Under denna tid lär den unga människan som aldrig förr eller senare. Allt som fastnat i den unga människas hjärna brukar då även sitta fast där livet ut såsom ju även sinnesintrycken och själsliga upplevelser lämnar sina bestående spår för hela livet.

Innan vi kastar en blick på oxentecknets stora betydelse för mytologien och dess inverkan på religionen vill vi emellertid även här med några ord sammanfatta vad som anses känneteckna en under detta zodiaktecken född människas väsen och karaktär.

Oxen själv är ju ett djur som har sin blick vänd neråt, mot marken, alltså mot materian. Även i detta avseende har tecknet sålunda valts ut med stor skicklighet. Den under detta tecken födde är, som vi konstaterat, starkt materialistiskt präglad. Detta är kanske orsaken till att oxtypen planetariskt har underställts jordelementet, medan, som tidigare visats, Väduren underordnades elden. Oxtypen, menade våra förfäder, levde ej som de under Väduren födda från hand i mun. De hade redan i god tid tänkt på det materiella här på jorden och försett sina förrådsrum med tillräcklig föda och andra jordiska förnödenheter. För den under detta tecken födda har alltså ägandet stor betydelse — ägandet av allting. Den under Oxens tecken födda anses, som ju redan själva tecknet antyder, vara tjurig, styv i nacken och kör gärna huvudet i väggen. Det anses därför vara svårt att ändra på det en "oxe" en gång föresatt sig.

Oxens tecken har, som inget annat, lämnat sina spår i mytologin. Medan Väduren kännetecknar perioden från år 200 e. Kr. till år 2360 f. Kr. stod perioden från 2360 till 4520 under Oxens tecken, för att därpå avlösas av tvillingperioden, som sträckte sig till år 6680 före vår tidräkning. Kastar vi en blick på kulturhistorien finner vi Oxens tecken representerad i de flesta antika kulturerna, från Ur i Kaldéen över Akkad, Sumer, Babylon till den heliga Apistjuren i Sakkara, Egypten, Minotaurus på Kreta och långt fram i den europeiska mytologin, inklusive själva namnet å vår kontinent, där Afrodite sitter på ryggen av en ny tjur. Minos själv skall ju, som mytologin berättar, vara en son till Europa, Kadmus' syster, som av Zevs i en tjurs gestalt hade bortförts till Kreta, för att där bli hans älskarinna. Europa, den vittskådande, identifierades emellertid av de gamla astrologerna med månen, som stod i kärleksförhållande till Zevs, solens symbol.

Medan de gamla babylonerna ansåg Marduk, sin stadsgud, vara en tjurgudom eller soltjur och kretensernas Minotaurus var en tjurmänniska balsamerade egyptierna sina Apistjurar under religiösa ceremonier och jordfäste dem på vigda platser (Sakkara). Men även här i Norden var tjuren helgad; en av de äldsta ruininskriftionerna (Mögeltondern i Slesvig) står på två guldhorn — en direkt parallell till det gyllene oxhuvudet i Ur. (En babylonisk skapelsesaga talar till oss om månen som har glänsande horn . . .). I Nordeuropa och i Kaldéen är det gyllene tjurhorn och i de mykenska gravarna försilvrade tjurhorn, medan den he-

Filosofi och psykologi

Tiderna förändras och vi med dem. Jag hörde från den underbara apparat, som kallas radio, ett samtal mellan en fil. kand., som utexaminerats något år vid seklets början, och en nuvarande studiosus. Den yngre kunde inte nog uttrycka sitt hån, att man på den tiden hade filosofi som ett ordinarie ämne vid akademiska examina. Den äldre sekunderade med gratulationer till ett yngre släkte att slippa detta ämne helt och hållet, om man ville. Men en del av ämnet har man dock kvar, inte som ordinarie för alla, men i vissa fall och som del av andra t. ex. pedagogik. Denna kvarleva av filosofien kallas *psykologi*. Men inte heller den kan genera särdeles, ty den är, som Are Waerland uttryckte det, "en själslära, som förnekar själen". Sådan är åtminstone den allmänna typen.

Det var en person, som sade, att min lilla bok, "Den okända Människan. Ett drama i tre akter", innehåller mer psykologi än fem nutida psykologiska böcker. Jag skall inte förneka, att han kan ha rätt, ty det var just därför, som jag har skrivit denna lilla innehållsrika bok. Jag är nämligen av den mening, att en bok bör äga något innehåll, således är den i synnerhet då det gäller psykologi rent av gammalmodig. Är det inte modigt att ge ut såna böcker? Är det inte modigt att våga läsa såna böcker? Men — skulle det inte vara intressant att ändå taga del av det, som är "an-norlunda"?

Filosofi, det är det historiska studiet av det mänskliga tänkandet samt att lära sig tänkandets lagar. Att detta är något alltför gammalmodigt i vår tid, det förstår man så väl. Att studera psykologi, läran om själen, i form av

liga egyptiska Apistjuren å sin sida bär en strålande solskiva mellan sina horn.

Vart vi än må blicka möter vi Oxens (tjurens) tecken i olika former, månsymbolen. Och även Bibeln talar om denna heliga symbol. I Hebréerbrevet 9:13 talas det om blodet av tjuren och hans aska som helgar det orena och i ett land som Indien lever oxkulten ännu denna dag vidare i form av dyrkandet av den heliga kon. (I Rig-Veda, en av de heliga indiska böckerna, sägs det: denna brokiga tjur har kommit hit på sin väg till solen . . .).

Såsom väduren prydde vägarna till de stora Egyptiska templen högg man i Babylon, Sumer och Akkad tjurar ur sten för att med dem pryda alléerna till helgedomarna, medan Herakles i Hellas symboliskt fick kämpa med den kretensiska tjuren. Argonauternas saga berättar om Jason som tvang två farliga, eldsprutande tjurar under sitt ok; Jason, som kommit till Kolkis för att stjäla det gyllene skinnet av en vädur, för att nu än en gång gå tillbaka till detta zodiaktecken.

Den som befattar sig med mytologi kan knappast undgå att även fördjupa sig i astro-mytologin — de två hänger faktiskt så intimt samman att man ej kan tränga fram till djupet av det ena om man ej befattar sig med det andra. Hans Sterneder har genom sin banbrytande forskning i astrologi öppnat vägen till en djupare förståelse av de forntida religionerna och mytologierna, något som knappast torde kunna uppskattas högt nog. I nästa nr skola vi sysselsätta oss med Tvillingarna och Kräftans zodiaktecken samt mytologin som sammanhänger med dem.

Frithiof Hallman

en skenpsykologi, där vad som kallas själ inte är något annat än läran om olika nervreaktioner, det kan ju däremot vara tidsenligt. En folkskollärare, som hade studenten som underlag, visade på en bokhylla, som skulle ange vilket antal böcker i psykologi, som blivit lästa, en bredd på ett par tre decimeter. Men där fanns inte en enda bok om *frenologi*! Men jag skäms inte att ha tre gånger så mycket bara i frenologi. "Finns det så mycket i frenologi?" Ja, mångdubbelt mer. — "Vad är det för ena, som har skrivit de böckerna?" — De äro skrivena av läkare, professorer, specialister. Jag har t. ex. en med följande titel "Cours de Phrénologie spiritualist" par Victor Idjiez, 600 gedigna sidor, en av de skrifter, som denne man, Belgiens "lördaste person" vid mitten av förra århundradet författat över detta ämne. Han anför i sin skrift flera tiotals skrifter över samma ämne av andra forskare och kännare av den del av verklig psykologi, som innehas av denna långt ifrån oviktiga form.

Då den nutida psykologien inte ens erkänner en så påtaglig form av psykologi som frenologien, så kanske man inte bör förundra sig över, att denna krympling ännu mindre skulle räckta upp till det allmänna tänkandets eller den religiösa trons, instinktsens och uppenbarelsens områden.

Jag rekommenderar den lilla skriften "Den okända människan o. s. v." för dem, som önska höra vad tänkare ha tänkt om människan och som själv vill tänka med dem.

V. Vallberg

Aldre årg. SEKLET

Alltsedan SEKLET startade 1954 har vi oförtrutet kämpat mot och haft mängder av artiklar inne om **naturförstörelsen, miljöförgiftningen** m. fl. hitthörande frågor — d. v. s. långt innan dessa problem uppmärksammades av massmedia och så småningom blivit några av de mest brännande världsfrågorna.

Då skrattade man åt oss — eller teg ihjäl oss — I dag har vi fått rätt på praktiskt taget varje punkt!

Samtliga nr av SEKLET sedan starten finns ännu kvar, med bl. a. Viktor Vallbergs fascinerande profetiska artiklar.

Dessutom artiklar i parapsykiska och andliga ämnen, brännande och aktuella samhällsfrågor m. m.

Arg. av SEKLET 1954—1966
kr. 15:— + moms.

1967—1968 (sedan vi övergått till det nuvarande A4 formatet) innehållande bl. a. högtintressanta och hyperaktuella artiklar och artikelserier av Olof Alexandersson.

Kr. 6:— + moms.

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Frithiof Hallman:

Vilhelm Ekelund

En och annan läsare kommer kanske att undra vad en sådan personlighet som Vilhelm Ekelund har att göra i en serie som handlar om andliga vägvisare. Är han inte vad man i allmänhet brukar kalla för en litteratör — en man som hela sitt långa liv uteslutande sysslat med att läsa massor av skönlitteratur och med att själv författa sådan? Ja, på det hela taget stämmer nog detta, men Ekelund var faktiskt någonting utöver det — en sökare av sällsynta mått. Det är den aspekten som berättigar oss att taga honom med i denna serie. Han är nämligen en man vi kan lära av och en vägvisare för många sökande människor. En lyktbärare som hjälper oss att skingra det mörker som omger oss. Ja, nästan ett slags Diogenes, även om han inte precis bodde i en tunna och gick omkring med en lykta i sin högra hand för att söka en människa.

Ekelund föddes i Stehag i närheten av Ringsjön i Skåne den 14 oktober 1880. Där upplevde han i nära kontakt med en stämningsfull natur sina 14 första levnadsår, innan han skrevs in i den helklassiska linjen i Katedralskolan i Lund. Man är hågad att här dra en parallell med den stora tyske diktaren Herman Hesses barndomsår och upplevelserna denne haft i sin katedralskola. Även den var en klosterlig institution med mörka, dova gångar och romerska portaler. Jämförelsen med den tyske diktaren och Ekelund torde även i många andra avseenden hålla ännu en bra bit i livet — båda var eremitnaturer, stora natur- och sanningsälskare. Trots att de båda ofta under långa perioder av sitt liv varit tvungna att bo i mullrande städer längtade de ändå ständigt tillbaka till naturens stillhet och till landet — till de enkla, oförkonstlade människorna i vars sällskap de trivdes bättre än med asfaltmänniskan i staden, dessa, som sedan många generationer förlorat sin bundenhet vid jorden och umgänget med landskapets ständigt skiftande lyriska källa.

Det skulle ej dröja länge tills ynglingen Vilhelm Ekelund gjorde ett första försök att gjuta hela sin längtan till naturen, den stilla sjön, skogens katedral och blommornas färgkaskader i poetisk form. Det var naturen som skänkt honom hans bästa andaktsstunder, låtit honom finna ny kraft under skolårens ofta grå enformighet, isolering och pennalism. "Blommor och träd" skrev han, tänkande tillbaka till dessa år, "levde i en förnäm ensamhet och avskildhet från den vanliga världens fullheter och småaktigheter".

Redan som sjuttonåring publicerade han, sedan han återkommit från en resa till Stockholm, såväl i prosa som lyrik sina intryck från den stora staden. Man kan inte förneka att det är ett vaket öga som här betraktar världen omkring sig. Denne yngling gick minsann inte blint genom livet! Saker och intryck som mannen från gatan brukar passera och betrakta som intetsägande observerades av denna vakna blick, vilken under den senare omfångsrika perioden skulle se så mycket, uppleva så mycket.

Som tjugoföråring fick han sitt första verk i tryck — en novell med titeln *Oroligt blod* — en känslig ynglings erfarenheter från skollivet och en första frihetsupplevelse, att i en främmande stad, med lantlivet och föräldrahemmet

bakom sig, klara de första stegen där ute i den stora världen.

Den första diktsamlingen, som kom ut kort tid därefter, fick titeln *Vårbris*. Redan här kunde man förnimma något av den djupa förbindelsen med naturen: "Nu faller stillhet vida, och kvällens ro blir ljus, den vita slätten sover med tystnadssänkta hus". De stämningsbilder ynglingen här för första gången målat i poetisk form låter oss ovillkorligen tänka på en Ola Hansson och en Bååth. "Det mörknar, mörknar mer och mer, där tungt och trött längs öde hed jag går mot bygden ned i bittra tankar fången".

Oro och "bittra tankar" kännetecknar detta stadium av hans författarskap och utveckling. Här var en grubblare vid verket, en som inte bara i sina anteckningsböcker registrerade allt han såg bland människor och ute i naturen, utan även började formulera sina första filosofiska tankar om livet och dess mening. "Man måste göra sitt skrivande till moralisk handling, om man vill lyfta sig ur denna misär", antecknade han på ett av sina dagsboksblad från den tiden. Ja, här var en grubblare vid verket som även ville skåda bakom tingen. Inte bara registrera, inte bara skildra dem.

Här skall vi emellertid inte närmare gå in på hans lyriska verk — alla de skönhetstörstande syner han återgivit i sina dikter; det har under de senaste 20 åren efter hans bortgång män som Algot Werin, Stellan Ahlström, Sven Lindqvist och K. A. Svensson i mångsidiga verk utförligt ombesörjt. Ekelund räknas nu som en den moderna svenska lyrikens stora vägbanare. I rikedomen av hans poetiska verk, torde det ej vara många som vågar ställa upp vid hans sida som naturdiktare. Man kan kanske med ett ord säga, att hela hans diktning i sina grunddrag kännetecknas av en ändlös längtan efter ljus, antikens skönhetsfulla idealvärld, skildrad av en mystisk visionär från Nordens karga, vemodsfulla stränder. Redan titlarna å Ekelunds verk talar till oss om den djupa påverkan denna skald utsatts för av den antika världen: In Candium, Ditthyramber i aftonglans, Antikt ideal, Klassiskt, Attiskt i fågelperspektiv, Lyra och Hades, Concordia animi, Campus och dies, Veri similia, Metron, Saltet och Halichrysus, Plus salis, In silvis cum grano, Grekisk bukett, Nordiskt och klassiskt, för att bara nämna några ur hans rika produktion. "Skönhet, o skönhet! Rusigt skälver min själ i möte dig, en offerlåga min ande lik upp till dig brinner", säger han i *Melodier i skymning* och frågar i

Havets stjärna:

Aldrig kan själens
längtan stillas,
icke jordens riken
brusande städer
och havens glans
förmå att lindra
dess eviga oro.
O, vem spelar
dessa toner,
denna svidande musik
på mitt hjärtas
strängar spända
alltid, alltid
alltför hårt?

Lika betydelsefull som Ekelund var som diktare skulle han också bli som aforistiker, vilket han ägnade den längsta delen av sitt liv åt. Närmare trettio band med aforismer talar om den store sökarens grubblande om livets mening, tron, konsten, moraliska problem, antiken, världslitteraturens mästerverk, filosofi och etik. Men det är inte alltid lätt att följa författaren på hans väg. Det verkar som om grubblaren inte tycks ha haft alltför stora tankar om sin kommande läsekrets när han skrev ner alla sina mångsidiga funderingar. Här förekommer inte bara citat å de olika författarnas originalspråk — på grekiska, latin, franska, tyska, engelska och italienska, utan även många, i huvudsak grekiska termer som kan vara ett hinder i förståelsen — ord som ständigt återkommer i bok efter bok, sådana ord som enkratela, metron, kairos, Helichrysus osv. För dem som vill mera ingående tränga fram till deras innebörd och det som Ekelund lagt i dessa termer kan Carl-Erik af Geijerstams bok "Det personliga experimentet — Studier i Vilhelm Ekelunds aforismer" och Sven Lindqvists fascinerande doktorsavhandling som publicerats under titeln "Dagbok och diktverk", en studie i Vilhelm Ekelunds "Nordiskt och klassiskt", eller Sune Bergmans korta översikt "De små stegen i Vilhelm Ekelunds aforismer" kunna rekommenderas. För den som inte är särskilt språkkunnig, men som ändå vill närmare bekanta sig med Ekelunds filosofiska tankar torde böcker som K. A. Svenssons "Vilhelm Ekelund i samtal och brev 1922—1949" kunna vara till stor hjälp eller Algot Werins monumentala och djuplodande biografi i två band under titeln "Vilhelm Ekelund 1880—1908" och "Vilhelm Ekelund 1908—1925". Här skulle alla

Ekelundsvänner vara Algot Werin djupt tack-samma för en fortsättning av denna lysande livsskildring, ett tredje band som sträcker sig fram till Ekelunds bortgång år 1949.

När författaren till denna översikt för omkring tjugo år sedan, av en slump, fick den första lilla samlingen aforismer av Vilhelm Ekelund i sin hand, kunde han inte göra annat än att ställa frågan: Hur är det möjligt att en så lysande författare kan gå omkring ibland oss här i denna stora stad, finnas till, och vara så okänd för den breda massan, den stora allmänheten? I detta moderna tjugonde sekel hade här en svensk åstadkommit ett verk som utan vidare torde kunna ställas vid sidan av en Lichtenberg, en Vauvenargues eller en La Rochefoucauld utan att ens tillnärmelsevis vara känd varken här i sitt hemland eller ute i världen. Hur är sådant möjligt? Och ändå lever vi i en tid som präglas av massproduktion även i böckernas värld. Frågade man på den tiden sina vänner och bekanta om Vilhelm Ekelund så hände det blott sällan att någon ens kände till hans namn, för att inte tala om detta väldiga verk, som nu, efter hans bortgång, är tillgängligt i våra bibliotek och som står på en och annan bokhylla där hemma. Lika okänt är det i länder såsom Danmark och Tyskland, där Ekelund tillbringade så många år av sitt liv i landsflykt. I landsflykt? frågar sig kanske en och annan, som inte är så förtrogen med Ekelunds liv, varför? Ja, som det ju så ofta brukar hända i ett människoliv, förelåg även här en ren futtighet, en av ödets många, ofta oförklarliga nycker, som föranledde Ekelunds långa och ofta outhärdliga svåra år ute i världen. Under den senare delen t.o.m. med det älskade fosterlandet framför sig, den vågomsköljda skånska kustens hägring, sedd från Marienlyst. Händelsen som tvungit Ekelund lämna Sverige utspelades i en trädgård vid en restaurang på Styrö. Ekelund och en bekant som var i hans sällskap hade roat sig med att kasta en kapp i en bassäng åt en hund. Då de skulle hämta kappen måste de ta några steg på en grasmatta bredvid fontänen. De blevo då tillrättavisade av en herre, som påstod sig vara "kommissarien på platsen". Då länsmannen ej bar uniform som kännetecknade honom som sådan tyckte Ekelund inte om att bli tillrättavisad på det sättet av en förbipasserande främling, utan hade, som det senare påstods, efter att ha använt några grova ord slagit till honom på kinden. De hade sedan brottats med varandra, varefter Ekelund fördes till en arrest och dömdes till några dagsböter för smädelse av tjänsteman. När Ekelund senare besvärade sig hos Göta hovrätt dömdes han slutligen t.o.m. till en månads fängelse. Det var då Ekelund beslöt sig för att lämna landet och att gå i landsflykt. Denna kom att utsträcka sig till mer än ett år-tionde.

Nu började ett liv som under långa perioder var präglad av yttersta fattigdom och elände. Under dessa år fick han ofta t.o.m. pantsätta sina kläder, för att kunna överleva i den stora staden dit han flytt. "Detta var helvetet", skrev han till en av sina vänner, "det enda som avhållit mig från att dö är det, att jag ej haft medel till att dö på ett något så när anständigt och ej alltför snuskigt sätt. Ty annars är min längtan dag och natt att dö", meddelade han vid ett annat tillfälle, då han beskrev sitt liv som "mördande". Den ena depressionen avlöste den andra. "Skriva något har jag på länge inte kunnat", meddelade han sina vänner här hemma. "I ett sådant förtorkande och förbrännande livsarmod som jag framhårdar till ingen

nytta. Hur skall man kunna skriva, när man står ända upp till halsen i ett kärr!" En annan gång säger han att han "förlumpas och förfäres i elände". Och vid ett tillfälle rapporterar han: "Jag fyllde häromdagen 32 år i all tysthet. Jag hade en stor lycka den dagen. Jag lyckades nämligen sälja mina byxhångslen för 50 pfennig. Dessa pengar äro emellertid nu totalt slut. Fastän jag försäkrar att jag hushållade med dem. Till råga på allt har nu segelgarnet som skulle ersätta byxhångslorna och som jag funnit vid hamnen i tämligen upplöst tillstånd (nämligen segelgarnet) gått alldeles sönder, och jag går förgäves och letar efter ett nytt. Det är rysligt att leva". Och ändå kunde han i all denna själsdepression, svältande och frystande, vid ett tillfälle skriva, att det hela hade åstadkommit en lycklig förändring i själens dager". I sin bok *Veri Similia* skriver han, då han tänker tillbaka på allt han måst utstå under dessa svåra år: "Det är i djup överensstämmelse med sakens natur, att den, vars arbete är en personlig tillfredsställelse och lycka, icke skall förtjäna materiell rikedom på detta arbete. Men det vore väl önskvärt, att han bleve i stånd att fortsätta sin strävan... Att kunna bära fattigdomen med jämnmod (även den extrema) och icke ge den makt att förstöra hans livsstämning är en hederssak för den andligen producerande. Att bekänna att man lider av sådant är att avlägga beaktelse om inre armod, olämplighet till strävan av högre art. Går ej andlig strävan ut på att finna inre kraftresurser mot livets torftigheter, vad skall den då gå ut på?"

Känner man till bakgrunden mot vilken Ekelund tvingats leva och skapa kan man förstå varför han fick tycke för en författare som Fjodor Dostojevskij; en människa som själv måste utstå oändliga lidanden, bl. a. som landsförvisad fånge i Sibirien och dessutom måste kämpa mot sjukdomar och penningnöd. Medan Ekelund måste plågas med svåra reumatiska

Ett enastående erbjudande till

SEKLET's läsare

FÖDD MED SIARGÅVA

Sanningen om Jeane Dixon berättad
av Ruth Montgomery.

Den i både Amerikansk och Svensk press mycket omtalade **sierskan-kristallskåderskan Jeane Dixon** har årligen sedan 1952 publicerat sina förutsägelser om framtiden. Hon uppträder ofta i radio- och TV-program i USA.

Boken kostar hft. 24:50, Inb. 29:50. Nu kommer anbudet till våra läsare. Ni får köpa den för hft. kr 10:—, Inb. kr 15:—.

Order kan ej exp. genom bokhandel, utan direkt från

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Elsabeth Ståhlgren

EVIGHET — OÄNDLIGHET

Läran om 10 dimensioner

Författarinnan får oss på ett lättfattligt och lärorikt sätt att röra oss med matematik och fysik på den ockulta vetenskapens högsta plan.

Vi har lärt oss att röra oss med tre dimensioner. Men redan sedan långt tillbaka har vetandet skyttat en fjärde dimension. Här rör sig författarinnan med 10 dimensioner och redogör för dessa på ett enkelt sätt. Boken är försedd med tabeller och diagram som på ett överskådligt sätt redogör för vad författarinnan menar.

Kr 22:—

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

anfall och besvär med sina lungor — vid ett tillfälle insjuknade han t. o. m. med var i lung-säcken — hade Dostojevskij ständiga svåra epileptiska anfall som den store ryssen måste brottas med. Även Friedrich Nietzsche, en annan betydelsefull själsfrände till Ekelund, led ju hela sitt liv av allsköns sjukdomar och ständiga depressioner. Som bekant slutade han med att under tio års tid vara bunden vid sängen som schizofren. Andra lidandets offer som var Ekelunds andliga jämlingar var Stagnelius, Tegnér och Hölderlin, för att bara nämna några av dem. Här förelåg i många fall en parallellism i levnadsödet hos dessa skapande naturer. Kämt är, att ej heller en Wolfgang von Goethe eller Friedrich Schiller slapp undan sjukdomsattacken under sitt skapande — även om de ej behövde lida materiellt. Schiller måste t.o.m. för att hålla huvudet vaket hålla sina fötter i ett fat med kallt vatten, medan han oupphörligt drack starkt kaffe och hade ruttna äpplen liggande i sin skrivbordslåda. — De storas livsvägar var sannerligen ofta mer strödda med törnen än med rosor.

Men alla dessa skapande andar hade genomgående det gemensamt: längtan efter ljus, längtan efter sol, trots de lidanden de måste utstå. I hur hög grad denna längtan efter ljus, ljuset från Hellas elysiska fält och strålgansen från de antika marmortemplens ändlösa skönhet präglade en man som Vilhelm Ekelund är redan antytt i angivandet av hans boktitlar. Grekernas skönhetsupplevelser är ju, som vi vet, baserad på en tragisk livskänsla. Här förelåg också en parallellism i släktskapen mellan det nordiska och det klassiska, ett fenomen som vi möter i en stor del av Ekelunds författarskap. Ljusets gudom förenar den soltörstiga nordbon med Hellas skönhetsvärld.

Då Ekelund emellertid aldrig fick uppleva denna sin klassiska dröm- och tankevärld på platsen, den sydligaste han under sina resor och vandringar kommit fram till var Venedig, blev det hela hans liv igenom böckernas värld som skulle kompensera detta. I vilken mån en personlig upplevelse av landet, där hans antika ideal en gång i tiden vuxit fram ur de stora tänkarnas verk, skulle ha kunnat inverka på hans skapande är svårt att i efterhand föreställa sig. Heraklit, Menandros, Platon, de stora dramatikererna Alskylos, Sofokles och Euripides var han lika förtrogen med som med sina egna landsmän Tagnér och Stagnelius eller de tyska antikdyrkarna Goethe, Flaten, Hölderling och Nietzsche.

Det var förmodligen åren i Berlin som i hög grad kom att prägla hans djupa intresse för den tyska klassiken. Under sin vistelse i denna stad bodde han nästan på det stora Statsbiblioteket vid Unter den Linden vars vaktmästare mången gång ej gärna ville släppa in den fattigt klädda långa blonda svensken. Men slutligen var det väl ändå hans härskaende, klara blick och aristokratiska hållning som, trots de slitna kläderna på kroppen, gav utslaget. Hela hans apparation var den hos en förnämlig person, så som han skildras av sina vänner. C. J. Björklund, som sammanträffade med Ekelund under hans berlinår säger, att "Vilhelm Ekelunds ansikte var rent och ljust, med jämna, nästan stränga drag. Han hade hög panna och blont hår . . . Kring en hög, vit stjärkrage, utan viktiga hörn, löpte en svart bred halsduk. Kragen liknade ett vitt halsjärn, men det vit-svarta gav en behaglig och harmonisk färgverkan".

Men Ekelund var inte den enda som hade det svårt i den gamla tyska huvudstaden som ung. Skildrande livet där säger han, i en arti-

kel i en svensk tidning: "Det vandrar i dessa dagar på Berlins gator 40 000 människor, som inte veta i morgon var de kan skaffa sig de brödbitar de behöva för att kunna spinna vidare på sin eländiga livstråd".

Då han gjorde en återblick på dessa svåra år i Berlin skrev han i *Böcker och vandringar* — *Från studieår i Tyskland*: "Det är som gick en dallring igenom ens själ från detta starka land med dess skatter av ande och vilja. Man känner sig på den eviga grunden av mänsklig höjd- och frihetssträvan, där det är fritt för en var att vinna hemorts rätt som har något i sitt bröst". Och, talande om den tyska människan säger han i ett annat verk (Veri Similia): "Det är icke något tvivel om att det tyska ansiktet är världens ljusaste. Det mest andligt genomglänsa och viljebeglänsta".

Utrymmet tillåter inte att närmare ingå på hans intensiva studium av den klassiska tyska andan, verken av en Wilhelm von Humboldt, Fichte, Hölderlin, Arndt, Stein, Herder, Kant, Lessing, mästare Eckhart, Winckelmann, Spinoza, Nietzsche, Lichtenberg, Hegel, Novalis, Schleiermacher, Schiller och Goethe. Men Ekelund var inte den som bara bläddrade i en stor skapares verk; hade han en gång fattat tycke för någon då tränger han också på allvar in i hans tankar och bemödade sig om att komma över allt han kunde av en sådan personlighet. För var och en som är hågad att närmare bekanta sig med dessa mäns gärning kan därför Ekelunds aforismer rekommenderas på det bästa, då det knappast torde finnas någon annan svensk författare som med sådant allvar gått till väga här som Ekelund.

Sammanfattande Ekelunds tyska år och studier av detta lands stora författare kan man kanske säga, att Ekelund under sin ungdom i huvudsak höll sig till Nietzsche, som han hade många förbindningar och överensstämmelser med då: den ungdomliga oron, det heroiska elementet, det tragiska i Nietzsches tankevärld och även dennes korthuggna, aforistiska stil såsom vi möter den i många av hans arbeten, ej minst i "Der Wille zur Macht". Ekelund har vid ett tillfälle liknat det Nietzscheska språket vid blixtrande svärdshugg. Här tänker man ovillkorligen på Nietzsches ord om en filosofi med hammaren.

När han så småningom började avlägsna sig från ungdomsårens idol blev Goethe hans vägvisare, universalisten som i många avseenden just kunde ge en orolig natur som Vilhelm Ekelund det han mest behövde i sitt liv: lugn och ro, harmoni och en av högsta visdom präglad etisk världsbild. Här hade han en livs levande Olympier framför sig, en gestalt som under ett långt livs oupphörligt sökande kommit fram till en visdom som knappast någon västerlänning intill våra dagar varit välsignad med av en Högre Makt. Under det att diktare som Homer, Shakespeare och Dante till en stor del byggde sitt verk på psykologiska insikter kan man i fallet Goethe (exempelvis i hans "Faust") tala om högsta levnadsvisdom. Studerar man Ekelund något mera ingående så ser man faktiskt att det just är denna goethiska visdomskälla han ständigt läskade sig vid, sökande ny kraft för sin egen svåra väg. Professor Algot Werin har i sin Ekelundsbiografi, då han talar om Goethe, mycket riktigt hävdade att Goethe för ingen annan svensk författare haft en sådan betydelse som för Vilhelm Ekelund, möjligen, säger han, med undantag för Viktor Rydberg. "Goethe", fortsätter Werin, "följde honom från början av hans litterära bana till slutet. I senare år kallade han honom

den store amiralen, den allomslutande, människomästaren och gav därmed tillkänna hur högt han satte honom ifråga om mänsklighet och bildning" avslutar Werin (A. Werin: Vilhelm Ekelund 1880—1908, s. 365). På ett annat ställe i sina skrifter kallar Ekelund Goethe för "det klar-mänskligas och ren-mänskligas förkunna-re" och "ofta pinade mig Goethe, ofta fann jag min torftighet avslöjad hos honom och beslöt att gå till andra, som lättare gav mig rätt. Men jag vände alltid tillbaka ändå, och hade alltid nytta därav". Och: "Varför beundrar jag Goethe, Keller, Emerson, om de icke skulle lära mig att blicka klart på det värdefulla i livet, varför har jag lidit så mycket, om det inte skulle lärt mig att hålla mitt väsen öppet för det stora, den allena saliggörande kärleken till det stora".

Vi skall nu, såsom i tidigare översikter över framstående personligheters liv och gärning även här låta personen själv komma till tals. Att det bara kan bli fråga om ett axplock är ju självfallet i ett så kortfattat utrymme som en tidskrift kan medge. Aförismerna är tagna ur ett trettio-tal av Vilhelm Ekelunds verk. Vi låter nu Vilhelm Ekelund tala till oss:

- Man utvidgar sig genom sympati.
- Göra dagen djup är hela livets konst.
- Tröst finns endast i storsinnet. Detta är nyckeln till de stora karaktärerna i antiken.
- Skänka och vinna sympati gör livet värt att leva.
- All ängslans grund är att man förlorat förbindelsen med det gudomliga. Endast ge-

SANHELIOS BALDRIAN

valeriana-pärlor

är ett rent, oförfalskat naturmedel som verkar för avspänning och vilsam sömn och därmed skapar förutsättningen för återställandet av den rubbade balansen.

Förstärkt med soja-lecithin och humle.

Orginalförpackn. med 200 st, kr. 6:35

ORTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Örtextrakter

Björk	3:85	Mistel	4:65
Blodrot	7:90	Myrra	7:90
Brännässla	3:85	Ormbunk	4:85
Gurka	4:65	Pepparmynta	4:65
Hagtorn	4:65	Persilja	4:65
Hamamelis	3:85	Ratania	3:85
Havstång	6:35	Rosmarin	4:65
Humle	4:65	Rättika	7:80
Hästhov	3:85	Rölleka	6:35
Johannesört	7:80	Rönn	5:85
Kamomilla	7:90	Taklök	6:35
Kastanj	3:85	Valleriana	7:90
Ljung	4:65	Vallörtsrot	6:35
Maskros	3:85	Åkerfräken	3:85
Melissa	4:65	Sov gott	5:85

ORTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

nom strävan att bli bättre, klarare får man förbindelse med det gudomliga och övervinnet ångesten, rädslan för att leva. Att leva utan tro förgiftar anden.

— Man upptäcker endast vad man äger.

— Om du vunne aldrig så stora framgångar, vore det ju dock endast genom sinneslugn du kunde ha någon glädje av dem.

— Den allmännaste sjukdomen — den, från vilken de flesta andra leda sin uppkomst: att man äter och sällskapar många gånger mer än man förnuftigtvis behöver. Egentligen skulle väl varje måltid vara ej blott en kroppslig vederkvickelse, utan en inre frihetsuppandning tillika. Hur ofta blir den ej i stället — när allt det falska skenet avkläds — ett lamslående av andens vingar!

— Var ligger vår "renhet"? I glädjen över att känna sig på sin egen väg: egna sinnets väg.

— Swedenborg. — I den allt ifrån de tidiga åren övade egendomligheten med avseende på andhämtningen har helt säkert legat en av de betydligaste stödjepunkterna för hans kamp om livsvärde.

— Den som kan leva Nödvändigheten: nödvändigheten — att dränka hela sin tillvaro i ljus — han vet vad leva är; han vet om mörker och ljus...

— Mina egentliga upptäckter ligga i det fruktbaraste enkla: i noga bestämdhet — se och andas; bli ägande av vad jag äger. — Det sanna ordets väg: metron — väg, meditationens väg.

— Lär ditt öga skattsökarens blick, dess långsamhet, dess kärlek. Det är endast för sådant ögas sol de öppna skattens värld.

NATTERMANNNS TÉER

Naturens läkande krafter, vetenskaplig forskning och läkekonst ger högsta möjliga medicinska resultat.

Te nr 5 — Host- och förkylningste verkar lindrande vid hosta, skrovlighet i halsen, samt lenande vid förkylningssjukdomar och slembildningar.

Te nr 7 — Vålgörande dryck för lever och galla.

Te nr 8 har en gynnsam verkan vid lindrig förstoppning och trög mage och kan härvid inverka mot finnar, kvisslor och oren hud.

Te nr 9 — Vatten- och urindrivande.

Te nr 10 — Milt rogivande. Det har en lugnande effekt på dagen och underlättar insomnande på kvällen.

Te nr 11 — Lätt magte befrämjar matsmältningen vid tillfälliga magbesvär, s. k. "svag mage" samt reglerar matlusten. Gasbildningar.

Pris per paket 4:95

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

— Tro ej utseendet. I all högfärd ligger en fysisk jämviktsrubbnings, djup latent ohälsa.

— Det hemlighetsfullaste av all konst: konsten att skapa sol. De värdefullaste av alla människor: de hemlighetsfulla.

— Ingen asketism, ingen quietism! "Allt är rent för de rena, och intet är rent för de orena."

— Till oberoende, till renhet hör en stor förmåga av barnslig glädje.

— Vad är summan av de store lärarnas visdom? — Imparadisersi. Det öppnar vägen till allt. Veta och kunna: aldrig annat än genom heligt tjänande av hemlig själens helgedom.

— De högsta ögonblicken komma fria, av nåd, av gudomlighet.

— Den verkliga kulturen av oberördhet, av det ljusa mysteriet av dess uppkomst och bestånd i sinnet — det formliga (till klara, säkra former bundna) helgandet av denna enhets märken och minnesplatser i ditt liv är din väg till tillträde i det storas värld.

— Förrän du lärt förbjuda ditt öga att sölas — vad vet du om din rätt att se och säga, — vad om ögas värd!

— Hur kommer du loss från det förhatliga? Hur kommer du upp emot dem som beljuga dig, vanställa dig och förneka ditt värde? Skilja dig måste du. Skilja dig genom innersta hållning av levnad och håg.

— Bättre vara rädd för människorna än vara rädd för ensamheten. Ty ensamhet är livsgrunden, sanningslivets villkor, ljuslivs källa.

— Man måste — om i sin egen tid eller någon annan, det är likgiltigt — hava mött den man, vars öga man aldrig kan — icke får kunna vilja — undandraga sig. För mig var, i lyckliga dagar, Goethe denna blick och detta öga. Ofta måste jag gå till andra, som lättare syntes vilja giva mig rätt. Men jag måste alltid vända tillbaka.

— Den konstnärliga förkrosselsen: inför ljusets gedom och det skönas helighet. Dessa båda vägar (vilka väl aldrig kunna vara helt skilda) fann jag för min vandring, och dyrkade dem i hjärtats uppriktighet och fröjd — så långt min viljas kärlek gav mig kraft.

— Hur ofta köpes ej en eländig glädje för afton med tillspillogivelse av gyllene morgon! Men aldrig för dyrt köpes morgon. Icke en dag kunde jag undvara min umgängeskrets, mina andligt befrägnades sällskap, vars bilder leva för mitt öga i evig vårlufts nyhet.

— Träd äro varelser som trivas bland goda människor; pöbeln föraktar dem och finner det löjligt att kunna glädja sig över sådant. Träd äro kanske de lyckligaste och skönaste varelsena i skapelsen, och det väcker en så egendomlig känsla att se dem förnedrade och skymfede.

— Ljus och lätthet: därpå känner man det bästa arbetet, den bästa dagen.

— Ingen gud lönar sina dyrkare, ingen herre sina tjänare så som solen.

— Där är avstånd, där är ensamhet mellan människa och människa. Och så bör det vara. Ty en människa är något mycket allvarligt, något mycket, mycket "aristokratiskt". Ty mellan människa och människa ligger — det gudomliga.

— Ljuset, som är det ljuvaste av allt, är också en fruktansvärd hämnare över den som vanhelgat det.

— De som leva hastigt och arbeta i feber ha aldrig kommit till avgörande syn.

— Ty vad är ett människohjärta annat än glädjehunger.

Astrid Gillmark TVÅ BÖCKER SOM MAN TALAR OM

Jag vet

Författarinnan berättar om sina nästan dagliga kontakter med människor "som gått över", som vill att hon skall förmedla en hälsning till någon efterlevande.

6:te upplagan — 25:e tusendet

Pris 14:75 + moms

Jag ser

I sin andra bok berättar Astrid Gillmark om hur hennes visioner blivit verklighet samt om nya kontakter på det andliga planet.

2:a upplagan — 25:e tusendet

Pris 14:75 + moms

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

— ... icke vilja annat än sin högsta möjlighet.

— Verklig beundran är moralisk kraft och kan leda till befrielse.

Vilhelm Ekelund har med sin diktning och sina aforismer för alla tider mejslat sitt namn i den svenska diktningens och vitterhetens granit. Sådana tankar, sådana ord har hittills inte präglats på svensk mark. Ekelunds lyrik är oöversättbar till ett annat språk, men hans aforismer är en skatt som säkerligen någon dag även kommer att finna vägen till den övriga världen. De har förtjänat det. Vem kunde år 1949, vid hans hädangång, ana att man en dag skulle börja skriva doktorsavhandlingar om honom.

"Att känna möjlighet att gå som ljus av erfarenhets blod genom mänskossjäl och utbreda vila och säkerhet i hjärtan, det är gudelust. Såsom hel och helande..." skrev Vilhelm Ekelund i Böcker och vandringar. Ja, vi får hoppas, att denna hans ljusa världsbild, hans helande kraft må sprida sig till många som ännu söker sin väg. Då har Ekelund ej levt förgäves. Ty vad kan vara högre i ett människoliv än att verka helande på sin nästa, lyfta den som fallit och ge honom ny kraft och nytt hopp! Endast i vördnad är människa människa lärde den store eremiten, han som visste vad det betyder att vara ödmjuk.

— Hur mänskligheten blivit av med mörkräddhet? Genom ljusdyrkan.

— Ensamhet. — Gör dig värd din ensamhet, och du är botad.

— Intet sällsyntare än det klara ansiktet! Men intet vanligare är bemödandet att visa världen ett sådant.

— Den som byter bort sin inre lycka och renhet mot ett namn har också bytt bort storhet mot ett namn. Ett stort namn kan vara det minsta och fattigaste av allt.

— Första budet: Tänk på att du helgar förmiddagen. Att tjäna förmiddagens genier, — att göra så mycket som möjligt av livet till förmiddag!

— Vill du hålla dig upprätt — fall på knä. Endast i vördnad är människa människa.

ARNICA-TINKTUR

(Tinct. arnicae 4 del., tinct.
hamamelidis 1 del.)

För behandling av friska sår med eller utan blånad eller svullnad, särskilt vid skador som uppkommit genom yttre våld, såsom fall, stötar, slag, skavning, brännskador, insektsstyggn etc.

Användes på så sätt att en bomullsudd anfuktas med tinkturen och därmed påstrykes skadan eller ock kan en bomullskompress infuktas med tinkturen och påläggas samt ombytas 3 à 4 ggr pr dygn.

Förpackning: Flaska à 100 ml kr 4:30

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

Nyhet! - SOJABIT

SOJABIT är ett nytt födoämne, en förädlad sojabönsprodukt, noggrant kontrollerad. Helt vegetabilisk med högvärdigt protein, låg fetthalt. Köttliknande konsistens.

SOJABIT är ett poröst torrt material i 10 mm tärningar, har mycket låg vattenhalt som innebär en hög lagringsstabilitet. Erbjuder en billig källa av högvärdigt protein, ger många variationsmöjligheter och är en god köttersättning.

SOJABIT ger energi och kraft och Ni känner Er lätt efter en måltid — ej tung eller dåsig.

SOJABIT är snabblagat, ha alltid SOJABIT hemma i reserv. Då SOJABIT är billigare än kött kan man därmed nedbringa matkostnaden.

Av SOJABIT kan man laga många rätter på en gång som fryses ner, då har man olika rätter att välja på för en snabb måltid.

SOJABIT är en lämplig köttersättning för barn och vuxna, samt de som banta och ej vill ha tung köttfäda.

SOJABIT är synnerligen bra och lämplig som dietmat där det vegetabiliska ursprunget har kontrollerats och dess innehåll av vegetabilisk fetthalt är av vital betydelse. Enligt vetenskapliga rön är vegetabiliskt fett och protein ur hälsosynpunkt värdefullt.

SALJES i 500 gr. förpackning.

Finns osaltat eller med salt och lök.

Pris 8:75

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm



Örtagubben har avlockat en hel del örter deras läkande krafter. Han har skrivit ner sina iakttagelser i den här boken och har dessutom meddelat 16 sidor råd betr. läkande örter och homeopatiska medel vid olika fall av påkommen ohälsa.

7:50 + oms.

Boken finns hos bokhandlare, i Reformaffärer och, förstås, hos

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 —
Stockholm Va

VETEGRODDOLJA

Vetegroddoljan har på få år blivit välkänd, huvudsakligen på grund av dess rikedom på E-vitamin. Vi känner inte till något naturligt näringsmedel som i E-vitaminhalt ens kommer i närheten av denna olja.

En matsked vetegroddolja dagligen är i regel den lämpligaste mängden att ta in. Man bör intaga oljan som den är eller också som salladsås eller blandad med grönsaker. ÖRTAGUBBENS VETEGRODDOLJA innehåller dessutom något Lecithin och Pektin, vilket bl. a. ökar hållbarheten.

Fl. 150 ml kr. 11:50

Fl. 300 ml kr. 20:35

För att tillfredsställa en önskan från våra kunder tillhandahålls den nu i:

ekonomistorlek (500 ml) kr. 27:—

VITLÖKSKAPSLAR

Vitlök är den starkast helande vegetabil som finns. Intet ämne rengör och desinficerar så som vitlök tänderna och munhålan, halsens och bronkernas slemhinnor, motverkar jäsning i mage och tarm, fördriver inälvsmaskar och andra parasiter, desinficerar urinen, botar utslag och exem, motverkar åderförkalkning och högt blodtryck och stimulerar alla körtlar till verksamhet (ur Örtagubbens 25 underbara läkeörter).

Vitlöksskapslar:

25 st 1:85

50 st 3:65

100 st 7:—

200 st 12:40

HAMAMELIS-SALVA

Oumbärlig sårläkande salva vid behandling av friska sår och skador, som uppkommit genom yttre våld, ävensom brännskador, solbränna, närig hy, självsprickor, ömma och såriga fötter, skoskav, spruckna händer, insektsstyggn etc.

Förpackning: Burk à 50 g 3:90

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

H. Kjellson

FORNTIDENS TEKNIK

Fr. konstaterar, att flera tusen år gamla kulturer tekniskt sett stått på högre nivå än vår. Till denna uppfattning har han kommit genom ingående studier av olika källskrifter, icke minst Bibeln.

Det fanns reaktionsdrivna flygplan på Hesekiels tid. Mose hade radioaktivt ämne i arken och dåtida krigshävar var utrustade med alla moderna förstörelsemedel som tanks, kulsprutor och dödsstrålar.

Pris 18:— + moms.

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntmakargatan 90 — 113 51 STOCKHOLM

Tel. 08/32 26 60 — 31 04 63

Utkommer med 6 nr 1969

Pren.avgift 12:—

Postgiro: 23 04 40

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1969

Lentmätare
Herr Carl Olof Helmqvist
Svartingstorp
380 31 LÄCKEBY

Andra upplagan

Oscar Busch

HUR MÄNNISKOÖDEN TVINNAS

Under de två första decennierna av vårt sekel utgavs på vårt förlag en serie böcker signerade Oscar Busch. De blevo mycket omtyckta av den läsekrets som kom i kontakt med dem och bidrog säkert i hög grad till den forskning som sedan dess har pågått, och som alltså pågår på det parapsykiska och spiritualistiska området.

HUR MÄNNISKOÖDEN TVINNAS handlar om en liten grupp människor som sammanstrålade här i Norden vid brytningen mellan heden- och kristen tid. Den handlar om illdåd och uppoffrande kärlek (är inte all kärlek uppoffrande?), om poesi och grymhet och om hur de möttes "på andra sidan", där de försonades och beslöt att åter gå ner i materien för att ställa allt rätt igen. Men den visar också hur vi går ner i denna världen "med bindel för ögonen", och hur svårt det är att hitta rätt kurs.

Vare sig man läser boken för att lära något, vilket man otvivelaktigt gör, eller om man enbart läser den som skönlitteratur, får man en god behållning av läsningen.

Wermlands Allehanda skrev på sin tid "...Att skriva om livets och dödens mysterier är ingen lätt sak, än mindre att göra så, att det allvarliga och djupsinniga innehållet även blir för den däri oinvidige fängslande och medryckande, men det kan denne författare göra".

För att kunna erbjuda denna upplaga till ett lågt pris är den utförd i pocketutgåva.

Pris 7:50

William Naylor

Eviga Sanningar

visdom från en högre värld

Under årens lopp har meddelanden från Silver Birch regelbundet publicerats i två facktidsskrifter i England.

Sex samlingsvolymerna har utgetts och Silver Birchs filosofi har blivit spridd och uppskattad över hela världen.

Pris 11:50

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm

AKTUELLA BOKSPALTEN

Nytt

Charlotte Leopold
von Arenstorff

MANNA FRÅN HIMLEN

Återigen en intressant bok, skriven av ett medium om sina egna upplevelser på det spiritualistiska området. Författarinnan är känd i vida kretsar i huvudstaden och uppskattad för sin förmåga att se in i "den andra världen" och ta emot budskap från personer som "gått över" gränsen. Boken har givits ett smakfullt typografiskt utförande.

Pris 18:—

Lika nytt

Puck Beer

ANTECKNINGAR FRÅN EN MÖTESPLATS

Mötesplatsen är en parapsykologisk studiecirkel, och boken utgörs av mötesprotokollen, dvs. av budskap från "andra sidan", som författarinnan under stark inspiration talat in på band.

Pris 15:—

Nästan nytt

Carl-Martin Edsman

MYSTIKER I VÄLLINGBY

Den i SEKLET nr 2 1968, tidigare i radioföredrag, återgivna berättelsen om en kvinnas i Vällingby mystiska upplevelse, har nu blivit en bok. I denna behandlar förf. mystik ur skilda aspekter. Kapitelrubriker: Ur mystikens historia — Röd madonna och kristen mystik — Mystiker i Vällingby — Människan inför kosmos — Själavandring och drömmar — Kemisk mystik (Meskalin, LSD m.m.) — Religiösa upplevelser i litteraturen.

Pris 11:25

Birger Qvarnström

PARAPSYKOLOGI

Förf. ger en intressant och kunnig översikt av de parapsykiska fenomenen. Boken innehåller en mängd helt eller delvis återgivna beskrivningar av experiment och fenomen, samt kommenteras. Dessutom 6 sidor litteraturlista och 8 sidor ord-förklaringar.

Endast ett fåtal ex. kvar.

168 sid, stort format, 19:50

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm